

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ 51-52

ΤΑ ΘΕΙΑ ΔΟΜΑΤΑ

Ὅσάκις ἐγγίξει κατ' ἔτος ἡ ἀνάμνησις τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐθόρμητος ἐν ταῖς καρδίαις τῶν εὐσεβῶν Αὐτοῦ ὁπαδῶν γεννᾶται ἡ ἐμμέριμος σπουδὴ τῆς εἰς τοὺς ἀποκλήρους τῆς ζωῆς ἐπικουρίας. Δὲν ὑπάρχει, πράγματι, ἑορτὴ ἄλλη γεννώσα τόσῃν εἰς τὰς χριστιανικὰς ψυχὰς τρυφερότητα, ὅσῃν ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Ὁ εὐσεβὴς χριστιανὸς συναισθάνεται τὸ σπῆθός του πλημμυρισμένον ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον του, ὑπάρχουσι δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη φιλόανθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐπιζητοῦσι νὰ καταστήσωσι κοινωνοὺς τῆς προσωπικῆς των ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ χαρᾶς ὅπως καὶ ὅσους δύνανται ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς δυστυχίας μαστιζομένων.

Τὴν τοιαύτην πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς διάθεσιν ὑπαγορεύει αὐτῇ τῆς μεγάλης δεσποτικῆς ἑορτῆς ἡ κυρία ἔννοια. Διότι τί εἶνε ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ; Ἐν ἄλλαις λέξεσι: τί σημαίνει ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνσάρκωσις καὶ ποῦ ἐγκείται «τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Οἰκονομίας τὸ μέγεθος»; Ἄλλ' ἡ ὄλη περὶ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν ἱστορία οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ τὸ μέγιστον πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἀπειρῶν πρὸς αὐτὸν θεῖον δωρημάτων. Ἐκ βαθυτάτης πρὸς αὐτὸν πατρικῆς ἀγάπης ὁ Θεὸς «τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν», καὶ ὁ Ἰησοῦς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον «ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ὅπως ἐξέλθῃ ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστώτος αἰῶνος τοῦ πονηροῦ». Τοιοῦτο ἔχοντες πρὸς αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι ὑπόδειγμα καὶ πρότυπον δόματος, φυσικὸν εἶνε νὰ αἰσθάνωνται ἐν ἑαυτοῖς γεννώμενα συναισθήματα γενναιοφροσύνης πρὸς τοὺς ζῶντας ἡμέρας πονηρὰς ὑλικῶν στερήσεων καὶ ψυχικῶν ὀδυνῶν, καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ ταῦτα δι' ἀγαθοπραξιῶν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερων καὶ οὐσιαστικωτέρων. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν ταῖς ἡμέρας ταύταις δημιουργεῖται μία

εὐώδης ἀτμόσφαιρα χριστιανικῆς γενναιοδωρίας, πυκνούσης τὰς εὐλογίας τῶν εὐεργετουμένων καὶ συντελοῦσης εἰς τὴν αὔξησιν τῆς χριστιανικῆς χαρᾶς, ἣτις χαρακτηρίζει κατ' ἐξοχὴν τὰς ἡμέρας τῆς ἀναμνήσεως τῆς ὑπὲρ ἡμῶν σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

* *

Ἄλλ' ἡ τῶν Χριστουγέννων ἑορτὴ ἔχει καὶ μίαν ἄλλην εἰδικὴν ὄψιν. Οὐδὲ μίαν ἄλλη ἑορτὴ χριστιανικὴ ὑπομιμνήσκει εἰς ἡμᾶς ζωηρότερον καὶ συγκινητικώτερον τὴν ἔννοιαν τῆς οἰκογενείας, τὴν ἔννοιαν τοῦ «σπιτιοῦ» μας. Οἱ γονεῖς μας, ἡ στέγη μας, ἡ οἰκογενειακὴ μας συνοχὴ, εἶνε εἰκόνας, τῶν ὁποίων ἡ παράστασις ἀνακύπτει ἀναγλυφωτέρα, καὶ ἡ ἐκ τῶν ὁποίων συγκίνησις ἀποβαίνει τρυφερωτέρα καὶ θειοτέρα κατὰ τὰ Χριστούγεννα, κατ' ἐξοχὴν. Διὰ τοῦτο οὐδέποτε οἱ «ξενητευμένοι» αἰσθάνονται τὴν νοσταλγίαν ὀδυνηροτέραν καὶ στέλλουν ἢν φαντασία των σὸ «πατρικὸ των σπίτι» ἐπιμονώτερον, ὅσον κατὰ τὰ Χριστούγεννα. Ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε, ὅσον κατὰ ταύτην τὴν ἑορτὴν, οἱ χριστιανοὶ συναισθάνονται τὴν τραγικὴν ὀδύνην τῶν ἀστέγων, τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν ἐγκαταλειμμένων. Ἴδε ἡ ἱερὰ οἰκογένεια: ἡ Παρθενομήτωρ, ὁ Ἰωσήφ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸ θεῖον παιδίον. Ὅποια ἀφθαστος τρυφερότης! Ἐν Βηθλεὲμ ἦσαν «ξενητευμένοι». Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ φιλόξενος τοῦ σπηλαίου στέγη ἀντικαθιστῶσα τὸ οἰκογενειακὸν ἄσυλον. Ἡ εἰκὼν τοῦ γεννωμένου βρέφους καὶ τῆς περὶ τὴν γέννησιν αὐτοῦ χαρᾶς εἶνε φυσικῶς συναφῆς πρὸς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας ὑπὸ στέγην ἡσφαλισμένης. Καὶ ἐνῶ εὐχαριστοῦμεν οἱ χριστιανοὶ τὸν Θεὸν διὰ τὰς οἰκογενειακὰς ἀγαλλιάσεις τὰς ὁποίας ἀπολαμβάνομεν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, κατὰ φυσικὸν παραστάσεων συνειρμὸν ὁ νοῦς μας πτερυγίζει περὶ τοὺς ἀστέγους, τοὺς ἀνόικους καὶ τοὺς ἀφιλους, εἰς τοὺς ὁποίους καλούμεθα ὑπὸ τῆς ἑορτῆς νὰ παράσχωμεν ὅ,τι δύναται: ν' ἀντικαταστήσῃ πῶς τὴν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας καὶ

της στέγης καὶ τῆς φιλικῆς συντροφίας παραμυθίαν.

Ἄλλ' ἀπὸ ὅλην τὴν περὶ ἡμᾶς δυστυχίαν ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουσιν ἐπιτακτικωτέραν χριστιανικῶν δομάτων ἀνάγκην, εἶνε τὰ ὄρφανὰ. Τὰ ὄρφανὰ παιδιά εἶνε τὰ κατ' ἐξοχὴν ἀδοχήθητα πλάσματα, τὰ ἄστεγα τὰ γυμνά καὶ τὰ ἀπροστά εὐτα. Δι' αὐτὰ ἐγάθη ἀνεπιστρεπτὴ ἢ οἰκογενειακὴ χαρμονή, καὶ ἡ ἐορτὴ τοῦ γεννωμένου θεοῦ παιδίου θὰ ἦτο δι' αὐτὰ προσθήκη ὀδύνης ἐὰν ἡ τῶν φιλανθρωπῶν στοργὴ δὲν ἀντικαθίστα τὸ ἀπὸ τῆς ἰδίας οἰκογενειακῆς ἐστίας παρήγορον ὄλεπτος.

Ὁρφανία πάντοτε ὑπῆρχεν, ἐφ' ὅσον θνήσκοντες γονεῖς ἐγκαταλείπουν τὰ ἀνήλικα τέκνα ἔρμαιο τῶν στερήσεων. Ὀδέποτε ὁμοῦς ὁ κόσμος εὐρέθη πρὸ ὀρφανίας τηλικαύτης ἐκτάσεως καὶ ἐντάσεως, ὅσον κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, καὶ μετ' αὐτόν. Ἐκατοντάδες χιλιάδων ὀρφανισθέντων παιδίων ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἠϋξήσαν τεραστίως τὴν παγκόσμιον ἀπὸ τοῦ πολέμου ὀδύνην. Εἰδικῶς δὲ διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐσημειώθη ἐπὶ πλέον ἢ καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως ἀνιστόρητος μικρασιατικῆς συμφορᾶς, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐρρίφθη εἰς τὸ ἄγνωστον παμμέγιστος ἀριθμὸς ὀρφανῶν, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων εὐρέθησαν κυριολεκτικῶς ἀδέσποτα, ὡς ἀπολέσαντα ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειάν των. Πάντα τὰ ταλαίπωρα ταῦτα παιδιά, κύπτοντα μελαγχολικῶς τὰς κεφαλὰς των ὑπὲρ τὸ λίκνον τοῦ θεοῦ ἐρέφους θαλπομένου ἀπὸ τὰ ἄρρητα μειδιάματα τοῦ μητρικοῦ καὶ πατρικοῦ φίλτρου, προσδοκῶσιν ὡς θεῖον δόμα τὴν προσωπικὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ κενοῦ ἐκ τῆς φιλανθρωπίας τῶν εὐπορούντων.

Ἡ συμφορὰ τῆς ὀρφανίας τῶν Ἑλληνοπαίδων εἶνε, θεδαίως, ἐθνικὴ συμφορὰ. Ἄλλ' ὁ σπόρος οὗτος τῆς ἐθνικῆς ὀδύνης ἐσπάρη πάντως κατὰ τὰς ἀνεξιχνίαστους βουλὰς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν, διὰ νὰ ἀνθήσουν ἐξ αὐτοῦ ἄφθονα καὶ εὐώδη τὰ ἀνθὰ τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς γενναιοδωρίας. Τοῦτο πρέπει μὴδένα νὰ διαφεύγη, πρὸ πάντων κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων.

Ἡ ΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

[Ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει]

Εἶνε ἀξίωμα βιολογικόν, ὅτι τὸ ἐνεστὸς ἡμῶν ἐρίζεται ὑπὸ τοῦ παρελθόντος ἡμῶν. Βιολογικόν, οὐ μόνον ἀπὸ ἐπόψεως ὕλικῆς συστάσεως τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἠθικῆς ἐπόψεως. Τὸ παρὸν μας εἶνε ἀπότοκον τοῦ παρελθόντος μας· εἶτι ὑπήρξαμεν δημιουργεῖ τὸ σημερινὸν ἡμῶν εἶναι. Ἀπὸ τούτου τοῦ ἀξιώματος ὀρμώμεθα: δυνάμεθα μετὰ ἀσφαλείας νὰ προεικάζωμεν καὶ τὸ ἡμέτερον μέλλον. Ὅταν τὸ παρὸν ἡμῶν καταστῆ παρελθόν, τὴν θέσιν τοῦ παρόντος θὰ καταλάβῃ τὸ μέλλον, ὅποτε κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θὰ δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν αὐτὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν, ὡς περὶ παρόντος πλέον. Τοῦτο δὲ ἄγει ἡμᾶς εἰς ἄλλο, παρεμφερές, ἀξίωμα: ὅτι ἡ δάσιμος περὶ τοῦ μέλλοντος προληπτικὴ κρίσις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τοῦ παρελθόντος προσεκτικῆς καὶ νηφαλίας ἀνασκοπήσεως.

Δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς τὸ παρελθόν, τό γε νῦν. Διότι δὲν σκοποῦμεν νὰ ἐκτιμῶμεν τὸ παρὸν μας καθ' ἣν στιγμὴν διερχόμεθα τὸν οὐδὸν τοῦ μέλλοντος. Οἱ ἄνθρωποι οὕτως ἢ ἄλλως, κατὰ συνθήκην, ὤρισαν σταθμοὺς πρὸς εὐκολώτερον προσανατολισμὸν ἀνὰ τὸ ρεῦμα τοῦ χρόνου, ἐσημείωσαν δὲ πρὸς τοῦτο ἀρχὴν καὶ τέλος ἐτῶν. Καὶ αἱ τελευταῖαι τοῦ Δεκεμβρίου ἡμέραι ἐλογίσθησαν ὡς αἱ τελευταῖαι τῶν ἐτῶν τῶν πολιτικῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων προχωροῦντες ἐν βῆμα εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους τοῦ νέου. Ἐπὶ τῶν κατὰ συνθήκην λοιπῶν τούτων καὶ ἡμεῖς ἐμφιλοσοφούμετες, ἐφ' ὅσον ὀρμεμψύτως ζητοῦμεν νὰ προεικάζωμεν τοῦ μέλλοντος τὰ μυστήρια, τὰ ὅπισθεν τοῦ καλύπτοντος τὸ ἄγνωστον πέπλου ἀποκρυπτόμενα, φυσικῶν εἶνε νὰ μὴ ἐπασχολώμεθα τόσον περὶ τοῦ τόσον φευγαλέου παρόντος, ὅσον περὶ τοῦ ἀναμένουτος ἡμᾶς μέλλοντος. Ὅσοτον λοιπὸν θὰ εἶνε τὸ μέλλον μας;

Δεδομένου, ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τοῦ μέλλοντος θὰ ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν λίθων τοῦ παρόντος, ἢ εἰς τὸ ἐρώτημα ἀπάντησις θὰ δοθῇ ὑπὸ τούτου. Εἴτε περὶ τοῦ ἀτομικοῦ μέλλοντος πρόκειται, εἴτε περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ, ἢ ἐρώτησις ν' ἀπευθυνθῇ δεόν πρὸς τὸ παρὸν τῆς σήμερον.

Τί εἶσαι σήμερον, ὦ ἄνθρωπε, ὡς ἄτομον καὶ ὡς ὄμας; Τὸ σημερινὸν ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν σου

συνειδητόν «εἶναι» οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ ἡ συνισταμένη τῶν πόθων σου, τῶν ροπῶν σου, τῶν κλίσεων, τῶν ἰδανικῶν σου, τῶν σκέψεων καὶ τῶν πράξεών σου. Ὅ,τι σοὶ εἶνε προσφιλὲς ὡς ἐπιθυμία, ὡς ἰδέα, ὡς πράξις, τοῦτο ἀπαρτίζει τὸ «εἶναι» σου. Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀτομικότης σου, ὅ,τι: σὲ διακρίνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἡ εἰδοποιός σου διαφορά, τὸ ἐγὼ σου. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὸ ἀγάθον καὶ τὸ δίκαιον, ἐὰν τὸ προσφιλέστερον τῶν συναισθημάτων σου εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ συμπάθεια, ἐὰν ποθῆς τὰ ἰδανικά τὰ μεγάλα καὶ τὰ ὑψηλά, ἐὰν ἔχῃς ἀνατάσεις πρὸς τὰς πνευματικώτερας σφαίρας καὶ ὁ ὕλικός κόσμος σοὶ χρησιμεύῃ ἀπλῶς ὡς μέσον καὶ ὡς ἀνάβαθρον πρὸς τὰ οὐρανώτερα· ἐὰν τοιοῦτος εἶσαι ὡς ἄνθρωπος τοῦ παρόντος, τοιοῦτος ἀσφαλῶς θὰ εἶσαι καὶ ὡς ὁ ἄνθρωπος τῆς αὔριον ὑπὸ τὴν ἀναγκαίαν πάντοτε προϋπόθεσιν τῆς αὐτῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς διαίτης. Ἄν ἕμως εἶτε ὡς ἄτομον, εἶτε ὡς οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ μονάς ἀπελάκτισας τὰς ἠθικὰς ἀξίας ὡς τάχα «παλαιωθείσας», ἂν ἦσαι ὑλοχαρῆς καὶ σοὶ εἶνε ἀπεχθῆς ὁ πνευματικὸς κόσμος, ἂν τὰ ἰδανικά σου δὲν ἐξικινούνται ἐπέκεινα τῆς ὕλικῆς σφαίρας καὶ εὐφραίνεσαι μόνον ὅταν κυλῆσαι εἰς τὸν δόρυβρον, δὲν παρουσιάζεται ἐξαιρετικὴ δυσκολία ὡς πρὸς τὴν προδιάγνωσιν τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς μελλούσης ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς σου συστάσεως.

* *

Ἡ μελέτη τοῦ ἑλληνικοῦ παρόντος θὰ ἀποβῇ λίαν διαφωτιστικὴ καὶ ὠφέλιμος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑψηλὴν τοῦ ἑλληνικοῦ μέλλοντος. Ἡ μελέτη αὕτη εἶνε εἴπερ ποτὲ σήμερον ἐπίκαιρος, ἀπὸ πολλῶν ἐπόψεων. Ἡ καθημερινὴ βιωτικὴ τύρβη δὲν ἀφίνει εἰς ἡμᾶς καιρὸν πρὸς φιλοσοφίαν ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος, πρὸ πάντων περὶ τοῦ μέλλοντος. Τὸ μέλλον προκαλεῖ τὰς σκέψεις μας μόνον ὅταν βλέπωμεν τὸ ἀποκρύπτον αὐτὸ παραπέτασμα καὶ πλησιάζωμεν νὰ τὸ ὑπεγείρωμεν. Εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς εὐρισκόμεθα σήμερον, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους τοῦ νέου. Σπουδάσωμεν καλῶς τί εἴμεθα σήμερον ὡς ἄτομα καὶ ὡς κοινωνία, καί, ἂν εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἐκ τοῦ παρόντος καὶ θέλωμεν νὰ μεταλαμπαδεύσωμεν αὐτὸ καὶ εἰς τὸ μέλλον, δυνάμεθα ἀδιστακτικῶς νὰ προφητεύσωμεν τὸ προσεχὲς μέλλον μας τοῦτο.

Ἔπαρχει πιθανότης μεγάλη νὰ μὴ ἰκανοποίησι ἡμᾶς ἡ σπουδὴ τοῦ παρόντος. Πολλοὶ οὔτε κἂν θὰ ἐνοχληθῶσιν ἐκ τοιαύτης τινὸς μελέτης. Εἶνε οἱ ἐν-

θουσιασμένοι ἐκ τῆς τροφῆς, ἦν καὶ οἱ χοῖροι ἐσθίουσιν. Δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν. Αὐτῶν εἶνε ὠρισμένον καὶ τὸ ἀπώτερον μέλλον, ὡς ἀπαράλλακτος τοῦ παρόντος συνέχισις. Ἄλλ' ὑπάρχουν αἱ φιλόσοφοι ψυχαί, αἱ ἀνήσυχοι διὰ τὸ μέλλον φύσεις, αἱ ἀγωνιώσαι διὰ τὰ τοῦ μέλλοντος δυσδιάγνωστα. Ἡ γνώσις, ὅτι θάσις τοῦ μέλλοντος εἶνε τὸ παρὸν, καὶ ἡ συνείδησις ὅτι τὸ παρὸν νοσεῖ πολλὰς νόσους, θὰ ὠθήσῃ τὰς εὐγενεστέρας ψυχὰς εἰς τὴν τῶν νόσων διάγνωσιν καὶ εἰς τὸν τῆς θεραπευτικῆς ὀρισμόν. Μόνον ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους δύναται νὰ ὑπανατείλῃ εὐελπί τὸ προσδοκώμενον νέον ἔτος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Εἰς τὴν θέσιν των.

Ὁ «Πάντανος» Ἀλεξανδρείας, ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν παμμερῆ ἐξέτασιν τοῦ λεγομένου ζητήματος τῶν συρορθόδοξων κατὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν τούτων φερόμενα ὡς ἀποτελοῦντα αὐτὸ στοιχεῖα, δι' ἐπανειλημμένων ἄρθρων κατέδειξε μετὰ ἀπαθῆ, ἀμερόληπτον καὶ ἀντικειμενικὴν αὐτῶν ἔρευναν καὶ ἐξουχίαιον, ὅτι αἱ ἀξιώσεις τῶν συρορθόδοξων τούτων τοῦ κλίματος τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας οὐ μόνον τυγχάνουσι παντάπασιν ἀστήρικτοι, ἀλλὰ καὶ προέκυψαν ἐκ τῆς εἰς προγενεστέρας ἐποχὰς παραθεωρήσεως τοῦ δικαίου ἐκ μητρικῆς πρὸς μεμφίμοιρα τέκνα συγκαταβάσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἠξίωσαν καὶ ἀξιοῦσιν οἱ συρορθόδοξοι ποσοστὸν ψήφων μείζον ἢ μέχρι τοῦ νῦν εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν. Καὶ ἀπεδείχθη ἐξ εὐγλώττων στατιστικῶν, ὅτι καὶ τὸ ὅπερ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Φωτίου παρεχωρήθη εἰς αὐτοὺς ποσοστὸν ὑπερεβαινε τοῦ δικαίου τὸ μέτρον. Παραπονοῦνται οἱ συρορθόδοξοι διὰ τὴν ἑλλείψιν ναῶν ἰδικῶν των καὶ ἱερέων μεμορφωμένων, καὶ φωρῶνται τῆς ἑλλείψεως ταύτης αἷτιοι αὐτοὶ οὔτοι, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῶν ἐξαρτᾶται καὶ ναῶν ἢ οἰκοδόμησις καὶ ἡ ἀπόκτησις ἱερέων ἀνεπτυγμένων, διότι ἀμφότεραι αἱ ἀνάγκαι αὗται πληροῦνται ἐκ τῶν εἰσφορῶν τῶν μελῶν τῶν ἀνα τὴν Αἴγυπτον ὀρθόδοξων κοινοτήτων. Μεμφίμοιροῦσι διότι αἱ ἑλληνικαὶ κοινοότητες, πρὸς τοῖς πολυαρίθμοις ναοῖς καὶ τῷ ἀνεπτυγμένῳ των κλήρῳ, κέκτηνται καὶ σχολεῖα καὶ νοσοκομεῖα καὶ ἄστυλα, ἐνῶ πάντα ταῦτα, ἀποτελοῦντα ὑπόθεσιν τοῦ λαοῦ, καὶ ὄχι τῆς Ἐκκλησίας, ἠδύναντο καὶ οὔτοι νὰ ἔχωσιν ἂν τὰ βαλάντιά των ἔλνε τῆς γενναιοδωρίας καὶ τῆς φιλαλληλίας ἢ ἀρετῆ καὶ τὸ συναίσθημα τῆς φιλανθρωπίας. Αἰτιῶνται τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξαν-

δρείας ὅτι τάχα βοηθεῖ οἰκονομικῶς μόνους τοὺς Ἑλληνας, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς συρορθόδοξους. Ἄλλ' ἂν ἐκ τῆς ἀκμῆς τῆς δράσεως τῶν ἑλληνορθόδοξων ὁρμῶνται οἱ παραπονούμενοι, ἀποδεικνύεται δι' ἐπιχειρημάτων ἀκαταμαχῆτων, ὅτι ἄλλως τε εἶνε αὐταπόδεικτον διὰ τοὺς γνώσκοντας τὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ, ὅτι αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν οἰκονομικὴν τάχα ὑποστήριξιν τοῦ ἀνεκαθεν πτωχοτάτου πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἀλλ' εἰς τοὺς μεγάλους ἑλληνας εὐεργέτας καὶ δωρητὰς καὶ συνδρομητὰς τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων καὶ ἰδρυμάτων, οἷτινες καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχείου τὰς ἀνάγκας ἐπίκουροι ἔρχονται. Γογγύζουσι καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Καίρῳ Ἀμπετείου Εὐχολῆς. Ἄλλ' οἱ ἰδρυταὶ αὐτῆς ἦσαν τόσοσιν Ἑλληνας, ὅσων καὶ Σύροι. Ἐνῶ δὲ ἐμφανίζονται οἱ συρορθόδοξοι κοπτόμενοι περὶ τῆς Ἀμπετείου, ἡ στατιστικὴ τῆς σχολῆς μαρτυρεῖ ὅτι θορυβοῦσιν ἀπλῶς θορύβου χάριν κενού. Διότι ἀπέναντι 942 ἑλληνοπαίδων φοιτησάντων εἰς τὴν σχολὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, μόνον 67 συρορθόδοξοι παῖδες προσήλθον. Τὸ δὲ παραδοξότατον πάντων, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐφοίτησαν εἰς τὸ ἀραβικὸν αὐτῆς τμήμα καὶ 100 μουσουλμᾶνοι καὶ 111 κόπται! Ἴδου λοιπὸν καὶ ἐν τούτῳ οἱ συρορθόδοξοι κοπτόμενοι περὶ σχολῆς, τὴν ὁποίαν δὲν προτιμῶσι διὰ τὰ τέκνα των, ἀφοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι στέλλουσι αὐτὰ εἰς ξένας σχολὰς.

Τὸ συμπέρασμα.

Ὁ αὐτὸς «Πάνταινος», συμπληρώσας τὴν ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων τῶν συρορθόδοξων τοῦ κλίματος τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πατριαρχείου ἔρευναν, ἐπάγεται ὡς πορίσματα αὐτῆς τὰς κάτωθι θέσεις:

α) Τὸ Πατριαρχεῖον ἀδυνατεῖ νὰ εὐνοήσῃ διακρίσιν τῶν χριστιανῶν αὐτοῦ κατὰ ὑπηκοότητος εἰς τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν σχέσεις αὐτῶν. Πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου πνευματικῶς ἐξαρτώμενοι ἔχουσι τὰ αὐτὰ ἐκκλησιαστικὰ δικαιώματα καὶ τὰς αὐτὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑποχρεώσεις.

β) Ἐν τῇ Πατριαρχικῇ ἐκλογῇ καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ δι' ἐκλογῆς συγκροτήσῃ λαϊκοῦ σώματος τὰ στοιχεῖα ἑλληνοφώνων καὶ ἀραβόφωνων θὰ ἀντιπροσωπεύωνται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

γ) Ἡ χρῆσις τῆς ἀραβικῆς ἐν τῇ λειτουργίᾳ εἶνε ἀκόλυτος, ἐφ' ὅσον δὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸν εἶνε μικτὸν ἀνήκει εἰς αὐτὸ εἴτε εἰς ἱερεὺς κάτοχος τῶν δύο γλωσσῶν, εἴτε δύο ἱερεῖς, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἀραβόγλωσσοσ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἕνα καὶ τοὺς δύο ὑποχρεοῦται νὰ συντηρῇ τὸ ἐκκλησιαστικόν.

δ) Οὐδὲν ἐμπόδιον ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου ὑφίσταται διὰ συσσωματώσεις θρησκευτικὰς πρὸς ἐπι

τέλεσιν τῆς λατρείας, πρὸς ἐκπαίδευσιν, πρὸς φιλανθρωπίαν. Τὰ σωματεῖα ταῦτα εὐλογοῦνται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουσιν εἰς αὐτὰ ὀντότητα νομικῶν προσώπων αὐτοδιοικουμένων.

ε) Ἡ δικαιοσύνη ἐπὶ ζητημάτων τῆς προσωπικῆς καταστάσεως θὰ ἀπονέμηται εἰς τὸ μέλλον ὑπὸ δικαστηρίων καταρτιζομένων διὰ τῆς συμμετοχῆς καὶ λαϊκῶν ὀρθόδοξων δικαστῶν, λαμβανομένων ἐκ τοῦ σώματος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ δικαστῶν καὶ δικηγόρων, θὰ δικάζουσι δὲ τὰ πατριαρχικὰ δικαστήρια ἑλληνιστί ἢ ἀραβιστί ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως τῶν διαδίκων.

στ) Διὰ «Ἐθνικὸν Συμβούλιον» οἶον τὸ ἐν Κων) πόλει λειτουργήσῃ ποτε δὲν ὑπάρχει θέσις εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας. Ὑπάρχει ὅμως θέσις διὰ Σῶμα κληροκολαϊκὸν συμβουλευτικὸν διὰ τὸν Πατριάρχην εἰς τὰς σχέσεις του πρὸς τὰ αὐτοδιοκούμενα θρησκευτικὰ ἰδρύματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς δικαιοδοσίας του, ὁ Πατριάρχης δ' ἐξήγγειλε προγραμματικῶς τὴν πρόθεσίν του ὑπὲρ τοιοῦτου Σώματος, εἰς τὸ Σῶμα δὲ τοῦτο οἱ Σύροι θὰ ἀντιπροσωπεύωνται κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

ζ) Εἰς τὴν περὶ Ἐπισκόπων ἀξίωσιν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἡ κατεύθυνσις πρὸς τὴν μόνην πρακτικῶς ὀφέλιμον καὶ κανονικῶς δυνατὴν λύσιν, τὴν χειροτονίαν τούτεστι ἐνὸς Βοηθοῦ Ἐπισκόπου, γνώστου τῆς ἀραβικῆς γλώσσης καὶ τῆς ψυχολογίας τῶν Σύρων, καὶ ἡ λύσις θὰ πραγματοποιηθῇ, ἀρκεῖ νὰ μὴ δυσχερανθῇ τὸ ἔργον Πατριάρχου καὶ Συνόδου δι' ἀδικαιολογήτου ἀδιαλλαγίας προκαλοῦσης ἄλλας ἀδιαλλαγίας.

η) Οἱ πόροι τοῦ Πατριαρχείου σήμερον δὲν ἐξαρκοῦν διὰ τὴν πλήρη λειτουργίαν τῶν τμημάτων του, ὑπάρχουν δὲ διακονίαι ἀτροφικαὶ ἢ ἐντελῶς ἀργοῦσαι διὰ τὴν ἑλλειψίν τῶν μέσων συντηρήσεως αὐτῶν. Ἐὰν ὅμως ποτὲ τὸ Πατριαρχεῖον περιήρχετο εἰς θέσιν νὰ συντηρῇ ἰδρύματα ἐκπαίδευσεως καὶ φιλανθρωπίας, δὲν θὰ ἔκαμνε ποσῶς διάρκειαν εἰς τὰς παροχὰς του μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Σύρων. Τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐκπροσωποῦν ἤδη τὰ ἐπὶ Μελετίου Πατριάρχου ἰδρυθέντα καθιδρύματα, τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἱεροδιδασκαλεῖον καὶ τὸ ἐν Ἡλιουπόλει Ὁρφανοτροφεῖον.

Τί πράγματι συμβαίνει.

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἐν Μόσχᾳ «ἀνακαινιστικῆς» Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» (ἀρθ. 11) δημοσιεύει τὴν πολυβόητον πρὸς αὐτὴν τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐπιστολήν, ἧς ἐν καιρῷ παρέσχομεν ἀνάλυσιν ἐν τῇ «Ἐκκλησία» (2 Σεπτ. 1926, ἀρθ. 35—36), συνοδεύει αὐτὴν

διὰ σχολίων, ἅτινα δὲν πρέπει νὰ παρέλθωσι ἀπαρατήρητα. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην χαρακτηρίζει ὁ «Κήρυξ» τῆς Ἰ. Συνόδου ὡς γεγονός «τεραστίας σημασίας καὶ πρωτίστης σπουδαιότητος, εἰς τὸν ὕψιστον δὲ βαθμὸν χαρακτηριστικὸν οὐ μόνον διὰ τοὺς ὁπαδούς τῆς «συνοδικῆς» ταύτης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐχθρούς τῆς» τόσον ὡς ἐκ τῆς μορφῆς, ὅσον καὶ ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς. Τὴν πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν ἐμφανίζει ὁ «Κήρυξ» ὡς «φυσικώτατον κρίκον ἐν ταῖς βαθμιαίως ἀναπτυσσομέναις ἀμοιβαίαις σχέσεσι μεταξὺ τῆς «Ἰ. Συνόδου» καὶ τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν». «Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης —λέγεται, σὺν ἄλλοις, ἐν τῷ ἐν λόγῳ δημοσιεύματι— τοιαύτη ἐπικοινωνία κατέστη τακτικωτάτη καὶ ἤδη ρυθμίζει τὰς σχέσεις τῆς Ἰ. Συνόδου πρὸς πάντων μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως, εἴτα δὲ καὶ μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Οἱ ἀντιπρόσωποι ἑκατέρου, ἦτοι ὁ ἀρχιμ. Βασίλειος Δημόπουλος καὶ ὁ ἀρχιμ. Παῦλος Καταπόδης εἶνε ἐπίτιμα μέλη τοῦ προεδρείου τῆς Ἰ. Συνόδου, οὐδὲν δὲ σπουδαῖον γεγονός ἐν τῇ ζωῇ τῆς ὀρθοδόξου Ρωσ. Ἐκκλησίας ἐπισυμβαίνει χωρὶς ἢ Ἰ. Σύνοδος νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν πατριαρχῶν Κων)πόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, ἀνεὺ τῆς ἀμοιβαίας συνεννοήσεως, ἀνεὺ ἐπιδοκιμασίας καὶ εὐλογίας τῶν σπουδαιοτέρων πράξεων τῆς Ἰ. Συνόδου ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριάρχου Κων)πόλεως ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Τοῦτο πάντως κατασφαλίζει τὸ ἀναντίρρητον κύρος τῆς Ἰ. Συνόδου ὡς τῆς μοναδικῆς πληρεξουσίου καὶ κανονικῆς ἐκπροσώπου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἐνώσεως τῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν τῆς Ρωσίας». Ἡ ἀνωτέρω «κολλοσιᾶς σημασίας» ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, «ἔπεσε-γράφη- ὡς χιῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἤχησεν ὡς βροντὴ ἐν ἀνεφέλῳ οὐρανῷ» διὰ τοὺς ἐχθρούς τῆς συνοδικῆς Ἐκκλησίας, τοὺς «νομίζοντας», ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων δὲν τελεῖ ἐν κανονικῇ κοινωνίᾳ μετὰ τῆς Ἰ. Συνόδου, καί, κατ' ἀκολουθίαν, κατακρίνει τὴν δρᾶσιν τῆς τελευταίας. Ἀλλὰ «τὸ γεγονός εἶνε γεγονός» —ἐξακολουθεῖ ὁ «Κήρυξ»—, διότι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, «ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν ἐπισχὼν ἐν ταῖς σχέσεσι τοῦ πρὸς τὴν Ἰ. Σύνοδον, μόλις ὡς «ἐπέισθη περὶ τοῦ σφάλματός του, καὶ ἀμέσως ἐπεθύμησε νὰ ἔλθῃ εἰς κανονικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἰ. Συνόδου ὡς τῆς μόνης ὀρθῆς καὶ νομίμου καὶ κανονικῶς ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἐν τῷ σοβιετικῷ κράτει». Ἀφοῦ δ' ἔλαβε τὰς δεούσας πληροφορίας καὶ «προσηκόντως συνδιεσκέφατο περὶ τῶν λεπτομερειῶν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀνατολικῶν Πατριαρχῶν, ἀπηύθυνε τὴν ἐν λόγῳ

ἐπιστολὴν, ἣτις, οὕτω, παρουσιάζεται ὡς «καρπὸς μακρᾶς καὶ λεπτομεροῦς ἐξετάσεως πάντων τῶν γεγονότων καὶ τῶν λεπτομερειῶν πασῶν τῆς ζωῆς τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ὁρθ. Ἐκκλησίας...». —Εἶνε περιττὸν νὰ λεχθῆ, ὅτι οὐδ' ἐν τῶν ἐν τῷ «Κήρυκι» λεγομένων ἐξ ἀφορμῆς τοῦ περιβοήτου ἐξ Ἱεροσολύμων γράμματος ἔχεται ἀληθείας. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἦλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν ἄμεσον πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ἐκκλησιαστικὴν μερίδα, διαβιβάζον χρονογραφικῶς τὰ ἐκ τῶν ἐν τῷ πατριαρχεῖῳ πανορθόδοξον ἐνδιαφέροντος τελουμένων ἢ ἀποφασίζομένων πρὸς τὸν ἐν Μόσχᾳ ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐκκλ. οἰκ. Κων)πόλεως, ἵνα ἀπλῶς δι' αὐτοῦ γνωστοποιῶνται πρὸς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν, ὑπ' αὐτὴν πάντοτε νοοῦν τὴν καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ὑφισταμένην, καὶ μετ' αὐτὸν ὑπάρχουσαν πατριαρχικὴν Ἐκκλησίαν. Ἄν ὁ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπρόσωπος εἴτε ἀνακριβεῖς εἰδήσεις μεταβιβάζῃ εἰς τὴν προισταμένην αὐτοῦ ἀρχήν, εἴτε δὲν ἐκτελῆ τὰς ἐντολὰς αὐτῆς, τοῦτο ἢ «ἀνακαινιστικὴ» ἐκκλησιαστικὴ μερὶς οὐδαμῶς δικαιούται νὰ χαρακτηρίξῃ ὡς ἀποκατάστασιν τάχα κανονικῶν σχέσεων μετὰ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία Κων)πόλεως ἀγνοεῖ ἐπισήμως ἢ δὲν γινώσκει πλήρως τὰ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐσωτερικά, οὐδὲ δύναται νὰ κρίνῃ μακρόθεν περὶ αὐτῶν. Ἄλλ' ἐξ ἴσου ἀνυπόστατοι εἶνε καὶ οἱ δισχιρισμοὶ τοῦ «Κήρυκος» περὶ κανονικῶν σχέσεων τῆς «Ἰ. Συνόδου» μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, διότι κάλλιστα γινώσκομεν, ὅτι, παρὲς τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπρόσωπου αὐτοῦ ὡς ἐπιτίμου τάχα μέλους τοῦ προεδρείου τῆς Συνόδου, ἀνακηρύξεως κατ' οὐδὲν καὶ εἰς οὐδὲν ὑποχρεούσης τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, τοῦτο τελεῖ ἐπ' ἴσης ἀπλοῦς μακρόθεν θεατῆς τῶν ἐν Ρωσίᾳ λυπηρῶν, εἰς οὐδεμίαν ποτὲ ἔλθον σχέσιν καὶ κοινωνίαν πρὸς τὴν Σύνοδον. Τὸ δευώτερον ὅμως εἶνε, ὅτι τὸ περιλάλητον ἱεροσολυμιτικὸν γράμμα εἶνε—κατ' ἀσφαλεῖς ἐξ Ἱεροσολύμων πληροφορίας—κατασκευάσμα ἐνὸς πασιγνώστου Ἑβραίου, ἀπὸ μακροῦ ἐπιτηδευομένου ἐγγύτητα πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, οὐδεμία δ' ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, ἂν ὄντως διεβιβάσθη ἐξ Ἱεροσολύμων τὸ ἐγγραφον τοῦτο, πάντως ὑπ' αὐτὸ ἐτέθη ὑπογραφή ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀκριβοῦς περιεχομένου, διότι οὐδεμία Ἀνατολικὴ ὀρθόδ. Ἐκκλησία εἶνε δυνατὸν, ὡς ἔχουσι νῦν τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐν Ρωσίᾳ πράγματα, νὰ ἐξαπολύσῃ πρὸς τὴν «ἀνακαινιστικὴν» ἐκκλησιαστικὴν μερίδα τοιαύτην ἐπιστολὴν, οὐδ' ἠτό ποτε δανατὸν τοιαύτη ἐπιστολὴ ν' ἀπεσταλῆ ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων «μετὰ σύσκεψιν περὶ τῶν ἐν Ρωσίᾳ πραγμάτων μετὰ τῶν

ἄλλων πατριαρχῶν», ὡς ὁ «Κήρυξ» διασχυρίζεται. Ταῦτα, ἵνα μὴ ἀπομένῃ ἐπὶ πολὺ ἀμάρτυρος ἢ ἀλήθεια.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν παρελθούσιν ἑβδομάδα εἰς τὰς δύο τακτικὰς συνεδριάσεις, ἀσχοληθεῖσα περὶ τὴν ἐξέτασιν διαφόρων ζητημάτων. Ἀπεράσισε δὲ ὅπως συγκληθῆ μετὰ τὰς ἐορτὰς ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἀνέθηκεν εἰς τὸν Μακ. Πρόεδρον πᾶσαν σχετικὴν ἐνέργειαν.

—Εἰς ἀπάντησιν τοῦ σχετικοῦ γραμματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐδηλώθη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν πρὸ διετίας ληφθεῖσαν ἀπόφασιν θὰ τηρήσῃ τὸν Πασχάλιον κανόνα ἀμετάβλητον, μέχρις οὗ κοινὴ ληφθῆ ἀπόφασις ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐπομένως καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1927 τὸ Πάσχα θὰ τελεσθῆ τῇ 24 Ἀπριλίου, ὡς καὶ ἐν πάσαις ταῖς Ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις.

—Ἐλήφθη γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου σχετικὸν πρὸς τὴν Προσύνοδον, ἥτις πάντως θὰ συνέλθῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. Ἄλλὰ πᾶσα σχετικὴ ἀπόφασις ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀφέθη εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας.

—Μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐπιβλητικότητος ἐτελέσθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Πειραιεῖ, ἐν πρωτοφανεῖ συρροῇ εὐσεβῶς πλήθους πιστῶν οὐ μόνον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Πειραιῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν περιχώρων.

—Ἐπιβραβεύον τοὺς ὑπὲρ τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου λόγου κόπους καὶ τὴν λοιπὴν καρποφόρον ἐκκλησιαστικὴν δρασίαν τοῦ αἵδεσ. Φιλήμονος Βλαχοπούλου, ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προεχειρίσατο αὐτὸν εἰς Πρωτοπρεσβύτερον.

—Δυστυχῶς τελευταίως ἐγένοντο ἀθρόοι ἀντικανονικαὶ χειροτονίαι κληρικῶν ἐν ταῖς νέαις χώραις, ἰδίως δὲ παρὰ τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διατριβόντος Ἐπισκόπου Μοσχονησίων Φωτίου. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει ἔγγραφον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Διονυσίου ἀναφέροντος ὅτι ὁ ἐκ τῆς Μητροπόλεως αὐτοῦ Νικήτας Ἡλία Μιχαλακῆς, ἐπιδιώξας καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ χειροτονηθῆ παρ' αὐτοῦ ἔγγαμος ἱερεὺς ἐλλείψει προσόντων, μετέβη εἰς Ἁγιὸν Ὄρος, ἔνθα ἐκάθη μοναχῶς καὶ ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος ἄνευ

τινὸς δοκιμασίας καὶ προτάσεως οἵαδῆποτε αὐτόθι Μονῆς παρὰ τοῦ εἰρημένου Ἐπισκόπου Μοσχονησίων Φωτίου, μεθ' ὃ ἐπανελθὼν οἴκαδε προτείνεται παρὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ὡς ἐφημέριος, μὴ ὄν διατεθειμένος νὰ ἐγκαταβιώσῃ εἰς Μονήν, ἠναγκάσθη νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν. Ἐπειδὴ ἡ κουρὰ τοῦ ἐν λόγῳ Νικήτα (Νικάνδρου) Μιχαλακῆα, γενομένη ἄνευ δοκιμασίας καὶ προτάσεως καὶ παρουσίας Προεστῶτος ἀνεγνωρισμένης Μονῆς, εἶναι προφανῶς ἀντικανονικὴ, τοῦ τε κείραντος καὶ τοῦ καρφέντος ὑποκειμένων εἰς κανονικὰ ἐπιτίμια (βλ. ΑΒ Συνόδου Καν. 2 καὶ 5). Ἐπειδὴ ἐπίσης καὶ ἡ εἰς διάκονον προχειρίσις αὐτοῦ, μὴ γενομένη εἰδικῶς δι' ὄρισμένην ἐκκλησίαν πόλεως, κώμης ἢ μοναστηρίου, ἀλλ' ἀπολελυμένως εἶναι κατὰ ἠρετὴν καὶ σαφῆ κανονικὴν διάταξιν ἄκυρος καὶ οὐδαμοῦ δύναται οὗτος ἱεροπρατεῖν ἐφ' ὕβρει τοῦ χειροτονήσαντος (Δ'. Οἰκ. Συνόδ. Καν. 6). Ἐπειδὴ καὶ ἄλλαι παρόμοιαι ἐξ ἐπαρχιῶν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁρμωμένων πολιτῶν, στερουμένων τῶν ἀπαιτούμενων νομίμων καὶ κανονικῶν προσόντων ἄνευ εἰδήσεως καὶ ἀδείας τῶν κανονικῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἐξ ὧν προέρχονται περιφερειῶν, οὐ σπανίως δυστυχῶς τελοῦνται ἀντικανονικῶς, τῶν οὕτω χειροτονουμένων παραμενοντῶν ἐπ' ὀλίγον ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν χειροτονούντων καὶ εἶτα ἀντικανονικῶς ἀπολυομένων χωρὶς ἢ ἀπόλυσις νὰ ζητηθῆ πρότερον παρὰ τοῦ Ἱεράρχου, εἰς τὴν παροικίαν τοῦ ὁποίου κατευθύνονται, ἢ ἀποστελλομένων ἐπ' ἀορίστῳ ἀδεία εἰς τὰς, ἐξ ὧν κατάγονται, ἐπαρχίας τῆς Π. Ἑλλάδος, τοῦθ' ὅπερ δὲν διαφέρει τῆς ἀντικανονικῆς ἀπολύσεως, πρὸς μεγάλην ἐκκλησιαστικὴν ἀταξίαν καὶ ἐξευτελισμὸν τοῦ Ἱ. Κλήρου καὶ διαρκῆ ἐνόχλησιν τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν. Διὰ ταῦτα ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος, ἐπιθυμοῦσα, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὰς τοιαύτας ἐκθέσιμους χειροτονίας, ποικιλοτρόπως σχολιαζόμενας καὶ παρ' αὐτῶν τῶν χριστιανῶν, παραλλήλως πρὸς τὰς ἐνεργείας αὐτῆς παρὰ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ, παραγγέλλει ὡς πρὸς μὲν τὸν εἰρημένον Νικ. Μιχαλακῆαν, ἄκυρον ἔχοντα τὴν χειροτονίαν, ἵνα ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἐπιτραπῆ αὐτῷ τὸ ἱεροπρατεῖν, διαταχθῆ δὲ οὗτος ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖ, ἔνθα ἐκάθη καὶ ἐχειροτονηθῆ. Ἐὰν δ' ἀπελθὼν ἐξακολουθήσῃ φατριάζων καὶ παρέχων πράγματα, νὰ καταγγεληθῆ τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ἵνα κατὰ τὰ νενομισμένα προβῆ αὐτῇ καὶ εἰς τὴν τελικὴν καθάρισιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς Ἱερατικῆς περιβολῆς. Εἰς πᾶσαν δὲ τυχὸν ἄλλην περιπτώσιν χειροτονίας χριστιανοῦ ἐκ τῆς περιφερείας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

ἄνευ προτέρας συγκαταθέσεως τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν παρ' οἰουδήπατε ἄλλου Ἱεράρχου, μὴ γίνηται δεκτὸς ὁ χειροτονούμενος, μηδ' ἐπιτρέπηται αὐτῷ οὐδὲ προσωρινῶς τὸ ἱεροπρακτεῖν, εἰ μὴ, ἐὰν κέκτηται μὲν οὗτος ἅπαντα τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα, ἀπολυθῆ δὲ κανονικῶς παρὰ τοῦ χειροτονήσαντος Ἱεράρχου μετὰ προηγουμένην ἔγγραφον συγκατάθεσιν τοῦ παρ' ᾧ μέλλει νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ τήρησιν πασῶν τῶν περὶ ἐκλογῆς ἐφημερίων ἰσχυουσῶν διατάξεων ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησιν αὐτοῦ.

—Τὰ ὄρφανὰ τῆς Ἀμερικανικῆς Περιθάλψεως ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ «χρυσοῦ κανόνος», ἦτοι τοῦ γενικοῦ ἐγράνου ὑπὸ τῶν ὄρφανῶν, μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἑαυτῶν συλλέξαντα τὸ πασὸν δρχ. 3330 ὑπὲρ τῶν ὄρφανῶν τοῦ ἐν Βουλιαγμένη Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου, ἀπέστειλαν αὐτὸ πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον διὰ δύο ὄρφανῶν συνοδευομένων ὑπὸ τοῦ κ. C. C. Thurber, διευθύνοντος τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικὴν Περίθαλψιν, καὶ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Μιχαηλίδου. Ἐν τῶν ὄρφανῶν ἀπήγγειλε συγκινητικὴν προσφώνησιν «διὰ τὰ ἀγαπητὰ ἀδελφάκια ὄρφανά», τὰ προστατευόμενα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος εὐχαριστήσας συνεχάρη τὸν κ. C. C. Thurber διὰ τὴν καλὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν ὄρφανῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τοιούτων αἰσθημάτων φιλανθρωπίας καὶ ἀγάπης.

—Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κοινοποιηθεῖσαν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς δημοσιευθείσης Ἐκθέσεως τῆς Κυβερνήσεως τῆς Παλαιστίνης αὐθαιρέτως διορισθείσης Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν ποδεδρεῖαν τοῦ δικαστικοῦ Μπέρτραμ, ἣ δὲ Ἱερὰ Σύνοδος ἀνέθηκε τῷ Μακ. Ἀρχιεπισκόπῳ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ σεβ. Μητροπολίται Δωδεκανήσου.

—Τῇ 5 Ν)βρίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ ἰ. ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Βαλουκλῆ) ἐγένετο ἡ χειροτονοῦν τοῦ ἐπισκόπου Λεύκης κ. Παγκρατίου Βατοπεδινοῦ.

—Τεθέντος εἰς προσωρινὴν διαθεσιμότητα τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ἰκαρίας κ. Ἰωακείμ, ἐξελέγη τῇ 20 Ν)βρίου ἐ. ἔ. ἀντικαταστάτης αὐτοῦ ὁ σεβ. Μητροπολίτης πρ. Σουφλίου κ. Νεόφυτος. Μητροπολίτης δὲ Σουφλίου ἐξελέγη αὐθιμερὸν ὁ σεβ. πρ. Ἰκαρίας κ. Ἰωακείμ.

—Ἡ «Ὁρθοδοξία» πληροφορεῖ ὅτι «ἐν καιρῷ

ἐγράφῃ τῷ ἐν Μόσχῃ Πατριαρχικῷ ἀντιπροσώπῳ ἀρχιμ. Βασιλ. Δημοπούλῳ (ε'. Μαΐου ἐ. ἔ.), ὅπως τὴν περὶ συγκλήσεως Προσυνόδου ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀνακοινώσεται πρὸς τοὺς ἐν Μόσχῃ ἀρμοδίους ἐκκλησιαστικούς κύκλους, καὶ συνεπῶς ὄχι μόνον πρὸς ὠρισμένην ἐκκλησιαστικὴν μερίδα, ἐκ τῆς δημοσιευθείσης δὲ ἄλλοτε (σελ. 225) πατριαρχικῆς πρὸς τὸν ἐν Καρλοβίτσιῳ σεβ. Μητροπολίτην Ἀντόνιον ἐπιστολῆς εὐκόλως κατανοεῖται ποῖον τὸ πνεῦμα καὶ ποῖα ἡ ἄποψις τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου ἐν τῷ ζητήματι τῆς προσκλήσεως τῆς ὀρθοδ. Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν μέλλουσαν ἵνα συγκληθῆ Ὁικουμενικὴ Σύνοδος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Παρεσκευάσθη προσχέδιον νόμου προβλέποντος τὴν ἐγγραφὴν τῶν εἰς Θρόνους, Ναοὺς καὶ Μοναστήρια ἀνηκόντων κτημάτων ὡς καὶ τὴν ἐκδοσὴν τίτλων ἐπ' ὀνόματι ἐπιτρόπου τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐκκλησιαστικοῦ ἰδρύματος. Διὰ τοῦ προσχεδίου τούτου καθορίζονται καὶ τὰ πληρωτέα, διὰ τε τὴν ἐγγραφὴν καὶ τὴν μεταβίβασιν τῶν τοιούτων κτημάτων, δικαιώματα. Τὸ ἐν λόγῳ προσχέδιον ἐτέθη ὑπ' ὄψει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ἵνα ὑποβάλλῃ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐκ τοῦ σοβιετικοῦ τύπου πληροφοροῦμεθα ὅτι πολυάριθμοι ἐν Ρωσίᾳ ὀρθόδοξοι ναοὶ ἐκλείσθησαν καὶ μετεβλήθησαν εἰς διάφορα ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, μουσεῖα καὶ ἠλεκτρικοὺς σταθμούς. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶνε, ὅτι ἐξ ἑλλείψεως ἐπιστασίας καὶ περιποιήσεως κινδυνεύει ὁ διάσημος ἐν Πετροπόλει καθεδρικός ναὸς τοῦ ἁγ. Ἰσαάκ, ὅστις ἀπετέλει ἐν τῶν σπουδαιότερων, καὶ λαμπροτέρων μνημείων τῆς τῆς ῥωσικῆς πρωτευούσης.

—Εἶνε χαρακτηριστικόν, ὅτι ἐν Οὐκρανίᾳ ἡ πατριαρχικὴ Ἐκκλησία ἀναχειροτονεῖ τοὺς ἐκ τῆς «ἀνακαινιστικῆς» ἢ «συνοδικῆς» ἐκκλησιαστικῆς μερίδος ἐπιστρέφοντας εἰς αὐτὴν κληρικούς. Οἱ δὲ «ἀνακαινιστὰι» τοὺς καταλείποντας τὰς τάξεις των καὶ προσερχομένους εἰς τοὺς «πατριαρχικούς» καθαιροῦσι.

—Εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς νοτίου Ρωσίας μετ' ἐπιτάσεως διαδίδεται ἐπιστολὴ τοῦ Ἑλλήνου ἀρχιεπισκόπου Ἐλευθερουπόλεως Ἀναστασίου, ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, διὰ τῆς ὁποίας διαψεύδεται τὸ ὅτι δῆθεν οἱ «ἀνακαινιστὰι» ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν Κων)πόλεως καὶ Ἱεροσολύμων.

—Κατὰ πληροφορίας σχετικὰς ἐκ τῆς Ρωσίας

ἐν Μόσχῃ Ἕλληνας ἀρχιμανδριτῆς Βασίλειος Δημόπουλος ἐξακολουθεῖ τηρῶν σχέσεις καὶ μετὰ τῆς ἐν Χαρκόβῳ «ἀνακαινιστικῆς» Συνόδου (τῆς «ἀνακαινιστικῆς» αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκραίνης) Ἡ Σύνοδος αὕτη διὰ τοῦ Δημοπούλου ἔλαβε τάχα πρόσκλησιν παρὰ τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου εἰς τὴν μέλλουσαν Οἴκουμ. Σύνοδον, μετὰ δὲ τὴν ἀναβολὴν αὐτῆς, εἰς τὴν προσυνοδικὴν συνδιάσκεψιν. Ἡ πρόσκλησις αὕτη ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῶν «ἀνακαινιστῶν» διὰ τὴν προπαγάνδαν των. Οἱ «ἀνακαινισταὶ» διίσχυρίζονται ὅτι εὐρίσκονται εἰς διαρκεῖς σχέσεις πρὸς τε τὸν Οἴκουμηνικὸν Πατριάρχην καὶ πρὸς τὸν Ἀλεξανδρείας διὰ τῶν ἐν Μόσχῃ ἀντιπροσώπων αὐτῶν ἀρχιμανδριτῶν Δημοπούλου καὶ Παύλου Καταπόδη. Ἀμφότεροι οἱ ἀρχιμανδριτῆς οὗτοι εἶνε μέλη ἐπίτιμα τῆς ἐν Μόσχῃ ἀνακαινιστικῆς Συνόδου, καὶ αὐτοκαλοῦνται ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Ἀνατολῇ Πατριαρχῶν ἐν τῇ ἀνακαινιστικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Οὐκραίνης, κατὰ τὰς διαιρέσεις των δὲ ἀνὰ τὴν Ρωσίαν πράττουσι πᾶν ὅ,τι ἐξ αὐτῶν ἐξαρτᾶται πρὸς ἕξαρσιν τοῦ κύρους τῆς ἀνακαινιστικῆς κινήσεως. Οἱ ἀνακαινισταὶ ἐπ' ἴσης διίσχυρίζονται ὅτι ἐν Μόσχῃ ἔφθασαν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἀρχιμ. Ἀντώνιος καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, δηλώσαντες ὅτι οἱ ἀνακαινισταὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων των. Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ζωῇ τῆς Ρωσίας τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀποτελεῖ πολὺπλοκὸν καὶ λυπηρὸν ζήτημα. Ἐν σχέσει πρὸς ταῦτα παραπέμπονται οἱ ἀναγνώσται εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἀνὰ χειρὸς φύλλου δημοσιευομένην παρατήρησιν περὶ τῆς ἀληθοῦς θέσεως τῶν πραγμάτων.

—Εἰδήσεις ἐκ Πετροπόλεως ἀναφέρουσι, ὅτι ἡ περιήγησις Λαύρα τοῦ ἁγ. Ἀλεξάνδρου Νέβσκη, ἣτις μέχρι τοῦδε κατεῖχετο ὑπὸ τῶν «ἀνακαινιστῶν» τῆς «Συνοδικῆς Ἐκκλησίας» ἐπεστράφη εἰς τὰς πατριαρχικὰς «τυχωνικὰς», ἡ δὲ ἐτησίᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου ἐωρτάσθη ἐν τῇ τέως πρωτεύουσῃ τοῦ ρωσικοῦ κράτους πανηγυρικώτατα, σιρρευσάντων εἰς τὴν Λαύραν προσκυνητῶν κατὰ δεκάδας χιλιάδων. Ἐπὶ τῇ παραλαβῇ τῆς Λαύρας καὶ τῇ ἐνάρξει τῆς λειτουργίας τοῦ ἐν αὐτῇ καθεδρικοῦ ναοῦ ἐτελέσθη ἀγιασμός, εἰς Πετρούπολιν δ' ἀφικόμενος ὁ μητροπ. Νοβογροδὸ Ἰωσήφ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας Πετροπόλεως. Κατὰ νεωτέρας ἐν τούτοις εἰδήσεις ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν Πετροπόλει ἐγκατάστασιν αὐτοῦ ὁ μητροπ. Ἰωσήφ. τῇ προσκλήσει τῆς ἐν Μόσχῃ μπολσεβικῆς ἀστυνομίας, ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἵνα παράσχη ἕξη-

γήσεις περὶ τῶν ἐν Πετροπόλει συμβάντων, ἔκτοτε δ' ἀγνοεῖται ἡ τύχη τοῦ μητροπολίτου.

—Ὁ μητροπ. Εὐλόγιος ἐξακολουθεῖ μὴ ἀναγνωρίζων τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐν Κάρλοβιτς «Συνόδου» τῶν ὑπερορίων Ρώσων ἀρχιερέων· ἀλλὰ καὶ ἡ «Σύνοδος» αὕτη φαίνεται ἀνίσχυρος νὰ λάβῃ δραστικὰ μέτρα κατὰ τοῦ μητροπολίτου Εὐλογίου, παρὰ τὰς μέχρι τοῦδε διατυπωθείσας ἀπειλὰς τοῦ προκαθημένου αὐτῆς μητροπολίτου Ἀντωνίου. Ἡ διχοστασία αὕτη δὲν φαίνεται σπουδαίως ἐπηρεάζουσα τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ρώσων ὀρθοδόξων ζωὴν, εἰ μὴ μόνον τὸν ἐν Γερμανίᾳ ὀρθόδ. ρωσικὸν κλήρον, ἐξ οὗ ἤδη ἐν Βερολίνῳ προῆλθε σχίσμα, ἐφίστανται δ' ὡς ἐκ τούτου δύο ὀρθόδοξοι ρωσικαὶ ἐνορίαί, ἡ μὲν ὑπὸ προϊστάμενον τὸν ὑπὸ τῆς «Συνόδου» διορισθέντα ὡς ἐπίσκοπον Βερολίνου Τύχωνα, ἡ δὲ ὑπὸ τὸν ὑπαγόμενον εἰς τὸν μητροπ. Εὐλόγιον πρωτοπρεσβύτερον Προζόροφ.

—Ἐν τῇ εὐρείᾳ περιοχῇ τῆς ἐν Μόσχῃ μονῆς Ντονσκόη, ἔνθα ἐτελεύτησεν ὁ πατριάρχης Τύχων, οἱ μπολσεβικοὶ οἰκοδομοῦσι τὸ πρῶτον ἐν Ρωσίᾳ «κρεματόριον» πρὸς καῦσιν τῶν νεκρῶν. Ἐπὶ ὑψώματος κατασκευάζεται ἐξέδρα διὰ τὴν μουσικὴν, ἣτις θὰ παΐξῃ διαρκούσης τῆς καύσεως. Οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ μηχανικοὶ τοῦ κρεματορίου εἶνε γερμανοί.

—Ὁ ἐν Παρισίοις ἐδρεύων μητροπολίτης πάσης Εὐρώπης σεβ. Εὐλόγιος, μεταβὰς ἐπ' ἐσχάτων εἰς Λονδίνον, ἐτέλεσεν ἐκεῖ πανηγυρικὴν λειτουργίαν ἐν τῷ παλαιωτάτῳ καὶ περιφημῷ ἄββατῳ τοῦ Βεσμίνστερ. Ἡ ὁσημέραι στενωτέρα καθισταμένη σχέσις τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀγγλικανῶν ὠθεῖ τοὺς περὶ τὸ Βατικανὸν εἰς ἀντεκδηλώσεις πανηγυρικὰς. Οὕτω, κατὰ τὰς ἐκ Λονδίνου εἰδήσεις, ἐτοιμάζεται μεγαλοπρεπῆς λειτουργία ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῶν κατολικῶν ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὸ Ἀνατολικὸν ὀρθόδοξον τυπικόν. Ἡ λειτουργία αὕτη θὰ τελεσθῇ ἐπὶ παρουσίᾳ καρδινάλιων καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ Βατικανοῦ ὑπὸ τοῦ Ρώσου ἐξωμότου ἱερέως Βλαδιμήρου Ἀμπρικόσωφ. Ἡδη ἐν τῷ ἐν λόγῳ ναῷ μετὰ σπουδῆς ἐπήχθη τὸ εἰκονοστάσιον καὶ παρεσκευάσθησαν τὰ τοῦ χοροῦ, ὅστις θὰ ψάλλῃ κατὰ τὴν Βυζαντινὴν μουσικὴν τὰ λειτουργικὰ ἄσματα,

—Ἐξακολουθεῖ ἡ διαίρεσις ἐν τοῖς κύκλοις τῆς ὑπερορίου Ρωσικῆς ἱεραρχίας. Τοῦ μητροπολίτου Εὐλογίου ἐπιμένοντος εἰς τὴν στάσιν τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως κύρους εἰς τὸ ἐν Κάρλοβιτς κολλέγιον τῶν ρώσων ἀρχιερέων, οὗτοι διεβίβασαν πρὸς αὐτὸν συλλογικὸν ἐπίσημον γράμμα, δι' οὗ, τονίζοντες ὡς ἀντικανονικὴν τὴν διαγωγὴν του, προσπαθοῦσι νὰ ἐπα-

ναγάωσιν αὐτὸν εἰς τὴν «εὐθείαν», ἵνα μὴ ἐπακολουθήσωσι λυπηρὰ δι' αὐτὸν γεγονότα. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ μὲν γερμανικαὶ ἐν Βερολίῳ ἀρχαὶ εἰς τὴν ρωσικὴν αὐτόθι ἐνορίαν, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ὑπὸ τῆς ἐν Κάρλοβιτς «συνόδου», διωρίσθη ὁ ἐπίσκοπος Τύχων ὡς «ἐπίσκοπος Βερολίνου», ἀνεγνώρισαν τὸ μοναδικὸν δικαίωμα τῆς ἐν τῇ γερμανικῇ πρωτευούσῃ ἀντιπροσωπείας τῆς ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὰς ἀστικὰς πράξεις, καὶ αἱ τρεῖς δὲ ἐκκλησιαστικαὶ ρωσικαὶ μερίδες ἐξακολουθοῦσιν ἔχουσαι τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐνορίας, ἥτοι ἢ ὑπὸ τὸν Ἀντώνιον ἐν Κάρλοβιτς, ἢ ὑπὸ τὸν μητροπολίτην Εὐλόγιον, καὶ οἱ τῆς ἀνακαινιστικῆς Ἱ. συνόδου.»

— Ἐνδιαφέρουσαι εἶνε αἱ πληροφορίες περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ ρωσικῆς ὀρθοδόξου ἱεραποστολικῆς ἐκκλησίας. Σήμερον τὴν ἱεραποστολὴν ταύτης προΐσταται ἀπὸ τοῦ 1912 ὁ ῥώσος ἀρχιεπίσκοπος Ἰαπωνίας Σέργιος, ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν ἑπτὰ κληρὸν, καὶ διοικῶν τὰς ἀνά σύμπασαν τὴν Ἰαπωνίαν ὀρθοδόξους ἐνορίας. Τῷ 1923 ἡ ἱεραποστολὴ ἔπαθε μεγάλας ζημίας ὡς ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ σειμοῦ καταστροφῆς τοῦ ἐν Τόκιο ναοῦ αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν εἰς αὐτὸν προσηρημένων οἰκημάτων καὶ ἐγκαταστάσεων. Ἐν τῷ μεταξὺ τῇ βοηθείᾳ καὶ τῆς Ἰαπωνικῆς κυβερνήσεως μετηνέχθη ἐκ Ματσουγιάμα εἰς Τόκιο ὁ ἐκεῖ ἰδρυμένος εἰς λόγον μνημείου ναός, ἐγκαινιάσθη καὶ νέος ναὸς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγ. Νικολάου καὶ παρασκευάζεται ἡ ἀναστήλωσις καὶ ἀποκατάστασις τοῦ καταστραφέντος ναοῦ. Ὁ Ἀρχιεπ. Σέργιος ἐπισκέπτεται τακτικῶς τὰς ἀνά τὰς πόλεις ὀρθοδόξους ἐνορίας, κηρύττει πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους Ἰάπωνας ἰαπωνιστί, καὶ ἐκδίδει ἐν ἰαπωνικῇ γλώσσῃ ἠθικοθηρησκευτικὸν καὶ ἐκκλητ. περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀκεμπόνο». Ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι ἡ ἱεραποστολὴ εὐρίσκει πρόθυμον πάντοτε ὑποστήριξιν ἐν τῇ δράσει της ἀπὸ μέρους τῆς ἰαπωνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ δὲ ἰαπωνικὸς πληθυσμὸς διὰ πολλῆς ἀγάπης περιβάλλει αὐτήν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατ' αὐτὰς συνεπλάρωσε τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Σερβίας κ. Δημήτριος ἀπολαύων τοῦ παγκοίνου σεβασμοῦ τοῦ λαοῦ τῆς Σερβίας καὶ μετὰ δραστηρῶς ὄντητος ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς ἐν αὐτῇ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος διεβίβασε πρὸς τὴν Βουλὴν καταρτισθὲν ὑπ' αὐτῆς νομοσχέδιον περὶ παροχῆς ἀδείας εἰς τοὺς δικηγόρους νὰ παρίστανται ἐν τοῖς πνευμα-

τικοῖς δικαστηρίοις τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ὡς ὑπερασπισταὶ ἢ κατήγοροι. Τὸ δικαίωμα τοῦτο θὰ παρέχεται ἀποκλειστικῶς εἰς δικηγόρους τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος.

— Ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ὀνομαθείσης ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπηρτίσθη κατάλογος ἰῶν ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ δίδωνται εἰς τὰ τέκνα τῶν ὀρθοδόξων κατὰ τὸ βάπτισμα. Ὁ κατάλογος θὰ ὑποβληθῆ πρὸς μελέτην καὶ κίρωσιν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον.

— Ἐν Βιδινίῳ τῆς Βουλγαρίας ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαινία νέου ναοῦ εἰς τιμὴν τοῦ ἁγ. Δημητρίου. Τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων μετέσχον δύο μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου. Ὁ ναὸς οὖν κατέχει τὴν δευτέραν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος θέσιν ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Βουλγαρίας. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων διὰ βασιλικῆς διατάγματος παρεσχέθη χάρις εἰς δέκα καταδικούς τῶν ἐν Βιδινίῳ φυλακῶν.

— Ὁ ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας Καθηγητῆς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου πρωτοπρεσβύτερος αἰδεσ. κ. Τσαγκῶφ προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου ὅπως ἀναγνώσῃ εἰς τοὺς φοιτητὰς αὐτοῦ σειρὰν μαθημάτων ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ Κανον. Δικαίου.

— Ἐν Σόφια συνεκροτήθη ἐπ' ἐσχάτων τὸ ἐπαρχιακὸν συνέδριον, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρέως συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῶν διαζυγίων ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ βουλγαρικῷ λαῷ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ταῦτα ἀποτινος ἤρξαντο πληθυνόμενα. Ἐλήφθη δ' ἀπόφασις ὅπως ἐπενεχθῶσι μεταβλαί τινες ἐν τῇ σχετικῇ διαδικασίᾳ.

— Ἐν τῇ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου συγκληθεῖση ἐν Σόφια Ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρ. Ἐκκλησίας συνεζητήθη σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ζήτημα τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς πρὸς καθορισμὸν τῶν προϋποθέσεων, αἵτινες συνδέονται πρὸς τὴν μεταβολὴν τῶν κατὰ τὸν θεσμὸν τῆς ὀρθοδ. Βουλγαρικῆς αὐτοκεφάλου Ἱεραρχίας.

Τῇ 3 Νοεμβρίου ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἡ νέα Ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Μεταξὺ τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως ὑπῆρχον καὶ τὰ ζητήματα τοῦ προβιβασμοῦ τῶν ἀρχιεπισκοπῶν Λοβέτς καὶ Κιουστενδὶλ εἰς μητροπόλεις, τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς καθ' ὁδὸν προπαιγάνδας, τῆς ἐσωτερικῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως, τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ καταστατικοῦ τῆς βουλγαρικῆς Ἱεραρχίας, τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων κλ. Καὶ τὴν Βουλγαρικὴν Σύνοδον ἀπασχολεῖ τὸ ζήτημα τὸ οἰκονομικὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ τῆς μισθοδοσίας τῶν ἱερέων, περὶ

τοῦ ὁποίου ὑπεβλήθη ὑπόμνημα ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Βουλγαρίας. Ἡ ὀριστικὴ λύσις αὐτοῦ θὰ ἐξαρθῆ ἔκ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ Σύνοδος ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν ὅπως ἡ μισθοδοσία τῶν ἱερέων προσαρμοσθῆ πρὸς τὴν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

—Ὁ Ἱερατικὸς Σύνδεσμος τῆς Βουλγαρίας ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ 4 Δεκεμβρίου ὀνομασθῆ «ἡμέρα τοῦ Χριστιανισμοῦ» ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τούτου θὰ ὀργανοῦνται ἀνὰ σύμπασαν τὴν Βουλγαρίαν διαλέξεις ἡθικοθησκευτικαὶ διὰ τοὺς νέους καὶ θὰ πωλῶνται εἰς τιμὰς εὐθυνας βιβλιάρια θρησκευτικοῦ καὶ ἡθικοῦ περιεχομένου καὶ ἱεραὶ εἰκόνες.

—Πρὸ τινος ἐν Ρώμῃ ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ κατολικοῦ βουλγάρου ἱερέως Κοῦρτσεφ εἰς ἐπίσκοπον τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ κατολικῶν ἐνοριῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐκ Ρουμανίας πληροφορούμεθα, ὅτι ἐπ' ἐσχάτων παρατηρεῖται σφοδρὰ ἔντασις τῆς ἐν τῷ χώρῳ κατολικῆς προπαγάνδας ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς οὐνίας, ἐκ φράζονται δὲ φόβοι μὴ ἐπὶ τῇ συναφθησομένῳ κογκορδάτῳ μεταξὺ Ρουμανίας καὶ Βατικανοῦ διευκολυνθῶσιν ἐπὶ μᾶλλον αἱ ὁδοὶ τῆς διαδόσεως τῆς προπαγάνδας ταύτης. Τὸ βᾶσιμον τῶν φόβων τούτων δικαιολογοῦσιν οἱ ἐν Ρουμανίᾳ ἐκ τοῦ στενοῦ δεσμοῦ, ὅστις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ συγχρόνου κοσμικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ρουμανίας πρὸς τὸν πολιτισμὸν τῆς λατινικῆς δύσεως. Ἡ Ρουμανία, ἐφ' ὅσον ἦντλει τὸν πνευματικὸν αὐτῆς πολιτισμὸν ἐκ τῶν βυζαντινῶν καὶ τῶν ὀρθοδόξων σλαβικῶν πηγῶν, πρὸς τὰς ὁποίας ἐγεινίαζεν ἀνέκαθεν, συνετήρει μετὰ ζήλου τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα. Ἀφ' ὅτου ὅμως τὴν ἐθνικὴν ἀναγέννησιν τῶν Ρουμάνων ἤρξαντο τρέφοντα τὰ δυτικὰ ρεύματα, ὁ κοσμικὸς πολιτισμὸς ἐπλησίασε περισσότερον πρὸς τὸν γαλλικὸν κυρίως, οὗτινος καὶ ὑπέστη ἰσχυρὰν τὴν ἐπιρροήν. Ἐπὶ τοῦ κινδύνου τούτου ἐγένετο εὐρὺς λόγος ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ τοπικῇ Συνόδῳ τῆς Ὀρθοδ. Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.

—Ἐν Κισνοβίῳ πανηγυρικῶς ἤρξατο τῆς λειτουργίας αὐτῆς ὁ νεοσύστατος ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἰδρυθῆ Πανεπιστημίῳ τῆς πόλεως Θεολογικὴ Σχολή, τὸ πρῶτον, ὡς ἀνεγράψαμεν, ἀνώτατον ἐν Βεσσαραβία Θεολογικὸν ἴδρυμα. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας αὐτῆς παρήσαν ὁ ἀρχιεπ. Κισνοβίου Γουρίας, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Πέτροβιτς, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ὑγείας Λουνάσι, ὁ ὑπουργὸς τῆς Βεσσαραβίας Νίτσα καὶ ἀντιπρόσωποι πάντων τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Πανεπιστημίῳ. Ὡς ἐνθυ-

μοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας», κατὰ τῆς ἐν Κισνοβίῳ ἰδρύσεως Πανεπιστημιακῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἠγγέρθη ἡ ἐπαρχία Μολδαβίας, διεδικουῦσα τὴν ἴδρυσιν αὐτῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἰασίου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ μέλλον νὰ συσταθῆ ἐν Βεσσαραβία Πανεπιστήμιον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποβῆ ἐστία ἀνεπιθυμήτου διὰ τὴν Ρουμανίαν πολιτικῆς προπαγάνδας. Ἐπὶ τέλους ἐξενίκησεν ἡ ἐπιμονὴ τῆς Βεσσαραβίας καὶ οὕτω ἐτέθη οἶονεὶ ὡς θεμέλιος τοῦ μέλλοντος βεσσαραβιακοῦ Πανεπιστημίου ὡς πρώτη αὐτοῦ Σχολὴ ἢ Θεολογικὴ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΙΘΟΥΑΝΙΑΣ

Ὁ προκαθήμενος τῆς ἐν Λιθουανίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν συνεντεύξει ἐκφράζων τὴν εὐαρέσκειάν του ἐπὶ τῇ δημοσιεύει τοῦ τόσον ἀπὸ μακροῦ ἀνυπομόνως προσδοκωμένου Καταστατικοῦ περὶ τῆς ἐν τῷ κράτει ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νόμου, διετύπωσε καὶ τινα παράπονα ἐπὶ τῷ ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι τινα σημεῖα, τὰ ἑποῖα εἶνε ἐπὶ ζημίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Τοιοῦτο π. χ. ἀναφέρεται τὸ περὶ τῶν ὀρθοδόξων ναῶν ἄρθρον, κατὰ τὸ ὁποῖον θεωροῦνται ὡς ἀναφαίρετον κτῆμα τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας οἱ «ἡδη» ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς ὑπαγόμενοι ναοί, ἐνῶ τὰ 20 ο)υ τῶν ὀρθοδόξων ναῶν σήμερον δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας, καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ὑπὸ τοῦ νόμου ἀποκλείεται ἡ ἐπαναφορὰ αὐτῶν εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς. Ἄλλ' ἀνεξαρκῆτως καὶ ἄλλων τινῶν λεπτομερειῶν, ἐν τῷ συνόλω αὐτοῦ ὁ νόμος χαρακτηρίζεται ὡς πολῦτιμον ἀπόκτημα διὰ τὴν ἐν Λιθουανίᾳ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ νέαν ἐποχὴν ἐντὸς πλέον τῶν ὀρίων τοῦ νόμου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τέως ἔκνομον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κράτει θέσιν. Ἡ θέσις δὲ αὕτη διήνοιγε μυρίας θύρας εἰς τὴν κρατικὴν αὐθαιρεσίαν καὶ τοὺς ἐκβιασμούς.

—Ἡ Κυβέρνησις τῆς Λιθουανίας εἰσήγαγεν εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους κονδύλιον πρὸς μισθοδοσίαν τῶν κληρικῶν πασῶν τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Κοινοτήτων, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐν ἀπαντητικῷ αὐτοῦ γραμματί πρὸς τὸν Σεβ. Πρωθιεράρχην τῆς ἐν Πολ. ὀρθοδ. Ἐκκλησίας κ. Διονύσιον ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπιστροφῆς τῆς ἐν Πολωνίᾳ ἐθνικῆς Ἐκκλησίας ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης ἐνέκρινε τὴν τε προσέλευσιν καὶ τοὺς ὄρους, ὑφ' οἷς ἐτελέσθη ἡ ἔνωσις. Ἡ δὲ πολωνικὴ πολιτεία ἤρξατο ἀναγωνίζουσα καὶ κυροῦσα

τάς ὑπὸ τῆς νέας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σχηματιζομένης ἑκασταχοῦ ἐνορίας.

—Πρὸ τινος ὁ σεβ. Διονύσιος ἔλαβε σύστασιν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν θρησκευμάτων ὅπως περιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ὑπαίθρῳ τελουμένων ἐν τῷ βουεβοδάτῳ τοῦ Λιουπλένου λειτουργιῶν. Ὁ σεβ. μητροπολίτης ἀτήνησεν, ὅτι τοῦτο θὰ καταστῇ δυνατόν μόνον ἐν ἡ περιπτώσει ἀνοιγῶσιν οἱ νῦν ἀπὸ πολλοῦ κεκλεισμένοι ὀρθόδοξοι ναοὶ τῆς ἐν λόγῳ περιφερείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου ἀνετέθη ἐξαοικῶς τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Κεντρῶς Εὐρώπης κ. Γερμανῶ ὅπως μεταβαίνων εἰς Βελιγράδιον παρὰ τῷ Μακαρ. Πατριάρχῳ τῶν Σέρβων καὶ εἶτα εἰς Πράγαν ἐπιληφθῆ τῶν ζητημάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Τσεχοσλοβακίας, καθ' ἣ ἔχει ὑποδείξεις παρὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀποκαταστήσῃ δὲ τὴν κοινωνικὴν τῶν πραγμάτων τάξιν, διασαλευθεϊσάν πως διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τρίτων.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐνδιαφέρουσα εἶνε μία ἀνάλυσις τῶν αἰτιῶν, αἵτινες προὐκάλεσαν ἐν Μεξικῷ τὴν κατὰ τοῦ κατολικοῦ κλήρου μὴν τῆς μεξικανικῆς κυβερνήσεως.

Τὸ Μεξικὸν εἶνε χώρα τελοῦσα ὑπὸ τὴν ῥοπήν τοῦ ἰσπανικοῦ πολιτισμοῦ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ὁ πολιτισμὸς οὗτος κατὰ μὲν τὸ ἥμισυ εἶνε ἐμπεποτισμένος ὑπὸ τοῦ κατολικοῦ, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ ὑπὸ τοῦ κατὰ ἀντικατολικῷ μίσους. Ἐν αὐτῇ τῇ Ἰσπανίᾳ οὐ πρὸ πολλοῦ ἔτι συνεκροτοῦντο πολυάριθμοι συνελεύσεις καὶ συλλαλητήρια διαμαρτυρίας κατὰ τῶν ἀποπειρῶν τῆς φιλελευθέρου κυβερνήσεως τοῦ κόμματος Ρωμανόνος νὰ καταστήσῃ μὴ ὑποχρεωτικὴν τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, ὡς καὶ κατὰ τῶν ἀσεβῶν χαρακτηρισμῶν τῶν μεγίστων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἑορτῶν ὑπὸ τοῦ ριζοσπαστικοῦ τύπου. Ἐπὶ τοῦ ὅρους Μονσερράτ, ὅπου κατ' ἔτος συρρέουν δεκάδες χιλιάδων προσκυνητῶν πρὸς προσκύνῃσιν τῆς μονσερρατικῆς Παναγίας ἀκόμη καὶ σήμερον σώζονται οἱ τοῖχοι τῶν πυροποληθεισῶν σκητῶν καὶ παρεκκλησιῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀντεκκλησιαστικῶν διωγμῶν.

Ἐν τῇ Νοτίῳ καὶ τῇ Μέσῃ Ἀμερικῇ πάντα τὰ εὐρωπαϊκὰ φαινόμενα ἐπαναλαμβάνονται μεγεθεντικῶς. Καθ' ἅπασαν τὴν μεστὴν πολέμων ἱστορίαν τῶν λατινο-ἀμερικανικῶν χωρῶν ἡ ἐκκλησία οὐχὶ ἀπαξ ὑπέστη διωγμούς, χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ ἀσκοῦσα μεγάλην ἐπιρροὴν ἐν αὐταῖς. Ὑπάρχει περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ δημοκρατία τοῦ Ἰσημερινοῦ (Equador) εἶχεν ὀρίσει 100 ο τῶν συνολικῶν αὐτῆς προσόδων ὑπὲρ τοῦ παπικοῦ θρόνου.

Ἐν Μεξικῷ πρὸ 60 καὶ πλέον ἐτῶν εἰσῆλθε τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα, περιέχον ἀστυχεῖς ἀντεκκλησιαστικὰς διατάξεις. Ὑπέρμαχος αὐτῶν ὑπῆρξεν ὁ περιβόητος Πρόεδρος Ἰνδὸς Μπενίτο Χουαρές, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὠργανώθη ἡ γαλλικὴ πολεμικὴ κατὰ τοῦ Μεξικῷ ἐκστρατεία, ἣτις, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, ἀπέληξεν εἰς τὴν τρα-

γικὴν καταστροφὴν τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ, τὸν ὁποῖον ἀνεβίβασεν εἰς τὸν μεξικανικὸν θρόνον ὁ Ναπολέων Γ'.

Ἡ Ἐκκλησία τότε εὐρέθη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ αὐτοκράτορος, διὰ τοῦτο δὲ καὶ κατ' αὐτῆς ἐκινήθη ὀλόκληρος ἡ ὄργη καὶ δειναὶ ἐξεδηλώθησαν καταπιέσεις ἐκ μέρους τοῦ νικῆσαιτος προέδρου.

Μετὰ δεκαπενταετῆ που ἐμφύλιον πόλεμον τὸ Μεξικὸν ἐπὶ τριακονταπενταετίαν σχεδὸν καθησύχασεν, τὸ σύνταγμα ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ χάριτος, ὁ δὲ πρόεδρος Πορφύριος Διάξ ἐτήρει ἀγαθὰς σχέσεις πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν παραίτησιν ὅμως τοῦ Προέδρου Διάξ τῷ 1911 ἐν Μεξικῷ καὶ αὐθις ἐξεραγῆ ἐμφύλιος πόλεμος διαρκέσας ἐπὶ δεκαετίαν. Ὁ μέγιστος συμφορμὸς προσωπικῶν φιλοδοξιῶν, ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν καὶ κοινωνικῶν συγκρούσεων ἐπεδείνωσε τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ Μεξικῷ ἀνωμαλίαν. Ὅταν δὲ τὰ κύματα τοῦ σάλου πρὸς μικρὸν κατηνύσθησαν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐφάνθησαν ἐπιπλέοντες οἱ ριζοσπάσται, τῶν ὁποίων τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε καὶ τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους. Ὁ πρόεδρος Ὀμπρεγκὼν ἤρρισε νὰ ἐφαρμόξῃ τὸ πρόγραμμα τοῦτο. Εἰς τῶν σπουδαιότερων βοηθῶν τοῦ Ὀμπρεγκὼν ἐγένετο ὁ στρατηγὸς Πλουτάρχο Καϊές, θεωρούμενος «ὁ ἄκρος τῶν ἄκρων ριζοσπαστῶν καὶ συμπαθέστατα διακείμενος πρὸς τὴν ἰδεολογίαν τοῦ Λένιν καὶ Τρότσκη. Τὰ πολιτικὰ τοῦ Μεξικῷ πράγματα ἐξειλίχθησαν κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε αἱ ἐκλογαὶ κατ' Ἰούλιον τοῦ παρ. ἔτους ἔδωκαν τὴν νίκην εἰς τοὺς ριζοσπάστας πρόεδρος δ' ἀνεδείχθη ὁ Καϊές.

Ὁ «μαθητὴς τοῦ Λένιν» ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸ σύνταγμα τοῦ Χουαρές. Οὕτως ἐξέδωκε νόμους ἀπαγορεύοντας τοὺς ξένους ὑπηκοότητος κληρικοὺς νὰ παραμένωσιν ἐφεξῆς ἐν Μεξικῷ ἀφαιροῦντας πάντα τὰ θρησκευτικὰ ἐμβλήματα ἀπὸ τῶν δημοσίων τόπων καὶ γραφείων, καταργοῦντας τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν ἐν ταῖς σχολαῖς, καὶ δημεύοντας ὑπὲρ τοῦ κράτους πᾶσαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, ἀνερχομένην, κατὰ τὰς βορειαμερικανικὰς ἐφημερίδας, εἰς 2 1)2 δισηκατομμύρια δολλαρίων. Ἐδημεύθησαν καὶ οἱ ναοί, δυνάμενοι νὰ παραδίδωνται μόνον εἰς συνδέσμους ἀποκλειστικῶς θρησκευτικούς πρὸς θρησκευτικὴν αὐτῶν χρησιμοποίησιν.

Ἡ ἐν Μεξικῷ κατολικὴ Ἐκκλησία ἀπεφάσισε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς ἀντεκκλησιαστικούς νόμους τοῦ Καϊές δι' ἀναστολῆς τελέσεως πάσης ἱεροπραξίας. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μέτρου τούτου κύκλοι τινὲς ἀποδέχονται μετὰ σκεπτικισμοῦ, διότι λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ μέγιστος πληθυσμὸς τῶν ἐν Μεξικῷ κατολικῶν εἶνε ἰνδικός, ἐκφράζονται δὲ μετ' ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς γενέσεως αὐτῶν «κατολικότητος».

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ν. Ὑόρκης, τὸ Βατικανὸν ἐχορήγησέ διαζύγιον εἰς τὸ δουρικὸν ζεύγος Μάλμπορω ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ δούμισσα Μάλμπορω, τὸ γένος Βάνδεμπιλντ, εἶχε νυμφευθῆ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς. Σημειωτέον ὅτι ὁ γάμος τοῦ ἐν λόγῳ ζεύγους συνή-

φθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, πρόκειται δὲ περὶ δευτέρου διαζυγίου ἐκδιδομένου ἤδη μετὰ τριακονταετῆ συζυγικὸν βίον καὶ δευτέραν συζυγικὴν ἔνωσιν. Ἐνεκα τοῦ γεγονότος τούτου ὁ ἐπίσκοπος Ν. Ὑόρκης Μάννιγκ ἀνέγνωσεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τοῦ ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς Ν. Ὑόρκης δογματικὴν δὴλωσιν κατὰ τοῦ Βατικανοῦ, ὅπερ κατηγοροῦσιν ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐπεμβαίνει εἰς ξένην δικαιοδοσίαν ἄφ' ἐνὸς καὶ θίγει βαθέως αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τοῦ γάμου ἄφ' ἐτέρου.

—Πρό τινος ἐν τῷ ναῶ τοῦ ἀγ. Πέτρου τῆς Ρώμης ὁ Πάπας ια' ἐτέλεσε τὴν χειροτονίαν τῶν ἑξ πρώτων Κινέζων κατολικῶν ἐπισκόπων. Ἐπὶ τῇ ἐκκαιρία ταύτῃ ὁ Πάπας ἀπήγγειλε λόγον περὶ τῆς σημασίας τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ

Ἐν τῇ πρωτοουσίῃ τῆς Ἀβυσσινίας Ἀδὶς - Ἀμπάμπα ἐτελεύτησεν ἐπ' ἑσχάτων ἐν ἡλικίᾳ 88 ἐτῶν ὁ πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Ἀβυσσινίας Ἀμποῦνα Ματθαῖος. Ὁ μεταστάς, σταλεῖς πρὸ πεντηκονταετίας πρὸς Ἀβυσσηνίαν ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Κοπτικοῦ Πατριαρχείου πρὸς ὀργάνωσιν Ἀβυσσηνικῆς Ἐκκλησίας, παρέμεινεν ἐκεῖ μέχρι τῆς στέψεως τοῦ Μενελίκ, ὅστις παρεκίλεσε τὸν Πατριάρχην τῶν Κοπτῶν ὅπως ἀνακηρύξῃ τὸν Ματθαῖον μητροπολίτην Ἀβυσσινίας. Ἐκτοτε ὁ Ἀμποῦνα Ματθαῖος ἀπετέλεσε τὸν συνεκτικὸν δεσμὸν μετὰ Αἰθιοπικῆς καὶ Κοπτικῆς Ἐκκλησίας συμβολίζων τὴν τῆς πρώτης ἀπὸ τῆς δευτέρας ἐξάρτησιν. Ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἀμποῦνα θὰ ἀποσταλῇ εἰς Ἀβυσσηνίαν τῇ ἐπισήμῳ αἰτήσῃ τῆς ἀβυσσιν. αὐλῆς, ἥτις καὶ δι' εἰδικῆς πρε-

σβείας θὰ ἀναγγείλῃ ἐπισήμως πρὸς τὸ Κοπτικὸν Πατριαρχεῖον Καίρου τὴν χήρευσιν τοῦ θρόνου.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Παρὰ τοῦ ἑφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου, παλαίου Κολωνοῦ) αἰδ. Ἱ. Μήτρου παρεδόθησαν ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης δραχμαὶ 462 ἐκ περιφορᾶς δίσκου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῶ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Π. Ν. Τρεμπέλα, Ὁ γάμος τῶν κληρικῶν. Ἀνατύποις ἐκ τῆς «Ζωῆς». Ἐν Ἀθήναις 1926. Ἐπὶ τῇ προβλέψει ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ συζητηθῇ μετὰ τῶν πρώτων ἐν τῇ μελλούσῃ Οἰκουμεν. Συνόδῳ, ὁ συγγραφεὺς ἐπιλαμβάνεται ἐνταῦθα τῆς ἔξετάσεως αὐτοῦ ὑπὸ τὰς τρεῖς αὐτοῦ μορφάς: ἢτοι τὸν δεύτερον γάμον τῶν ἐν χηρείᾳ ἱερέων, τὸν μετὰ τὴν χειροτονίαν πρῶτον καὶ τὸν γάμον, καὶ τὸν γάμον τῶν ἐπισκόπων.

Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια. —Ἐἰς δύο ἐκ τῶν τελευταίων τευχῶν τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ταύτης (41 καὶ 42) δημοσιεύονται καὶ λίαν ἐμπεριστατομένα θεολογικὰ ἄρθρα, ὡς περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (δογματικῶς ὑπὸ Κ. Δουβουνιώτου, θρησκευτικῶς ὑπὸ Ν. Λούβαρι, καὶ φιλοσοφικῶς ὑπὸ Σ. Καλλιάρου), περὶ Ἀθανασίου Ἀλεξανδρείας (ὑπὸ Δ. Μπαλάνου), περὶ Ἀθανασίου Συμβόλου (ὑπὸ Κ. Δουβουνιώτου), περὶ Ἀθείας (θρησκευτικῶς ὑπὸ Ν. Λούβαρι, φιλοσοφικῶς ὑπὸ Π. Π., παρ' ἀρχαίως ὑπὸ Κ. Δημητρά, καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὑπὸ Π. Παῖδουση), περὶ Ἀθηνάγορα ἀπολογητοῦ ὑπὸ Δ. Μπαλάνου, καὶ ἄλλα. Ἡ ἄνεσις ἢ συγγραφικὴ, τὴν ἔποιον παρέχει ἢ ἐπὶ τῆς συντάξεως τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας ταύτης ἐκ διακεκριμένων ἐδικῶν ἐπιστημόνων Ἐπιτροπῆ, ἐπιτρέπει τὴν εὐρείαν διαπραγματεύσιν καὶ τῶν θεολογικῶν θεμάτων καὶ ζητημάτων, ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς ἐλόψεως τὸ ἔργον τοῦτο θὰ περιλάβῃ ποικιλαχῶς ἄρτιαν Ἐγκυκλοπαιδείαν πάντων τῶν κλάδων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης, ἐφάμιλλον πρὸς τὰς ἀρίστους γενικὰς θεολογικὰς ἐρωτησιακὰς Ἐγκυκλοπαιδείας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ 1926

Α'. ΑΡΘΡΑ ΝΟΜΟΙ

Περὶ συγχωνεύσεως τῶν ἐν ἐκάστη Ἱ. Μητροπόλει τῆς Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος ὑπαρχουσῶν Μονῶν. — Περὶ συγχωνεύσεως τῶν Μονῶν Ἀσωμάτων, Πεντέλης καὶ Λειστηῶν 193. — Περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κατὰ τὰς διατάξεις περὶ Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης περιελθόντων αὐτῇ κτημάτων καὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου ΓΥΙΔ' περὶ «Γ. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου» καὶ τοῦ Ν. Δ τῆς 17 Δ)βρίου 1923 περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἑφημερίων

362. — Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 17 Δ)βρίου 1923 Ν. Δ. περὶ ἐνορ. ναῶν καὶ ἑφημερίων 369.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Περὶ τῶν Μητροπόλεων 97. — Ἐγκύκλιος περὶ Ἡμερολογίου 129. — Καταδίκη στασιαζουσῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μοναχῶν 146. — Διαμαρτυρία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 273. — Διαμαρτυρία τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου 274.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, περὶ τῆς

Οικουμενικῆς Συνόδου 3. Ἐν ἱστορικόν ἔγγραφον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 25.—Τὸ ἐνοικοστάσιον τῶν βοσκῶν 31.—Προκήρυξις διαγ. ὑποτροφίας πρὸς σπουδὴν Πρακτ. Θεολογίας 36.—Αἱ ἐπιτάξεις τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων 54.—Ἐγκύκλιος περὶ τοῦ χαρτοσήμου 116.—Γράμμα τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου, περὶ ἀναβολῆς τῆς Οἰκ. Συνόδου καὶ συγκλήσεως Προκαταρκτικοῦ Συνεδρίου 145.—Ἐγγραφα τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου περὶ καλῆς διαχειρίσεως τῶν κτημάτων τῶν Μονῶν 234.—Εἰρηνικὰ Γράμματα τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας 257.—Ὑπόμνημα Π. Τρεμπέλα, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μεταφορᾶς τῶν ἀχράντων μυστηρίων εἰς τοὺς ἀσθενεῖς 314.—Γράμμα τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου, περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα 377.—Ὑπόμνημα ἱεροδ. Π. Παπαγεωργίου, περὶ τοῦ ζητήματος τῆς μεταφορᾶς τῶν ἀχρῶ μυστηρίων εἰς τοὺς ἀσθενεῖς 378.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Περὶ τῶν Χιλιαστῶν 42.—Γράμμα πρὸς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην περὶ τῆς Οἰκ. Συνόδου 59 Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν, παραίνεσις πρὸς τὸν λαόν 89.—Ἀπάντησις εἰς τὰ εἰρηνικὰ Γράμματα τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας 257.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, κρίσεις ἐπὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου 4.—Τὰ ἐν Ρωσίᾳ 28.—Ἡ κυρία τοῦ ζητήματος ὄψις 33.—Ἡ ἀντίδρασις 41.—Νέον Πασχάλιον τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας 45.—Ἀδικοῦσα δικαιοσύνη 50.—Γ. Πολυζαΐδου, Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ Ἑβραῖοι 51.—Τὰ περὶ τὴν σύγκλησιν Οἰκουμ. Συνόδου 57.—Τὸ Πάσχα τοῦ 1926 σ. 65.—Ἀρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Θλιβερὸς ἀπολογισμὸς 90.—Ὁ Πρακτικὸς Χριστιανισμὸς 106.—Ἡ ἐν Αθήναις Βαλκανικὴ Συνδιάσκεψις τοῦ «Παγκ. Συνδέσμου διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» 113, 121, 137.—Ἀρχιμ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Ἐκκλησία δεσμῶτις 161.—Ἱερὰ ἀποδημία εἰς Ἱεροσόλυμα 163.—Κοινωνικὴ ἀνάπλασις 169.—Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κόσμος 177.—Ἐκκλησία καὶ πολιτικὴ 185, 194.—Ἀρχ. Γ. Πολυζαΐδου, Οἱ ἱππῶται τοῦ Κολόμβου ἐν Ἀμερικῇ 186.—«Irénikon» 201.—Αἱ προϋποθέσεις τῆς ἐνώσεως 209.—Ἀρχιμ. Μ. Κωνσταντινίδου, Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀπ. Παύλου 211.—Ε. Γ. Μ. Παγκόσμιος Ὁμοσπονδία τῶν Χριστιαν. Φοιτητικῶν Ὁργανώσεων 242.—Σπ. Καλλιάρφα, Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκπαίδευσις.—Ε. Γ. Μ. Α' Βαλκανικὸν Συνέδριον τῶν Χριστιαν. Φοιτητικῶν Ὁργανώ-

σεων 293.—Μόνη αὕτη 305.—Ἡ συνέλευσις τῆς ὄργαν. Ἐπιτροπῆς τοῦ παγκοσμ. συνδέσμου Πίστεως καὶ Ἐκκλ. Διοικήσεως ἐν Βέρνη 307.—Τί διακυβεύεται 313.—Ἡ πρώτη συνέλευσις τῆς ὄργαν. ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκ. Συνεδρίου Ζωῆς καὶ Ἐργασίας 322.—Ἡ συνέλευσις τῆς ὄργαν. Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκ. Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνοῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν 349.—Πρὸ τῆς κάλπης 353.—Ἡ ἐνδεκάτη 100ετηρὶς τῆς τελευτῆς τοῦ ἁγ. Θεοδώρου Στουδίτου 361.—Ἡ Ὁρθοδοξία ἐν τῇ παγκοσμίῳ χριστιαν. κινήσει 387.—Π. Τρεμπέλα, Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μεταφορᾶς τῆς Θ. Κοινωνίας εἰς τοὺς ἀσθενεῖς 395.—Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ κατὰ τὸ 1925-1926 σ. 397.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Δ. Μενάνδρου, Αἱ συκοφαντίαι κατὰ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου 11.—Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1925. Πράξεις τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου ὡς ἐκπροσώπου αὐτῆς 17.—Ἀρχ. Ἐ. Καρπαθίου, Athos e Roma 50.—Γόρτυνος καὶ Μεγπόλεως Πολυκάρπου, Ὁ ἐφημεριακὸς Κλήρος 81.—Ἐ. Φαρλέκα, Τυπικὴ διάταξις τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ 83.—Ἀρχιμ. Τιμοθέου, Τὸ πρῶτον Ἐθν. Ἐκκλ. Συνέδριον ἐν Ῥουμανίᾳ 91.—Γόρτυνος καὶ Μεγπόλεως Πολυκάρπου, Ὁ Πατριαρχικὸς Θρόνος τῆς Ἀλεξανδρείας 98.—Ἐ. Φαρλέκα, Μετάθεσις ἑορτῶν 99.—Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον 101.—Ἡ χρησιμότης τοῦ μοναχικοῦ βίου 105.—Αἱ περὶ τῆς Ἐκκλησίας γνώμαι τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Ἀθαν. Εὐταξία 225.—Οἱ ἄλλοι καὶ ἡμεῖς 241.—Τὸ λεσβιακὸν σύστημα Ἐκκλ. Μουσικῆς 261.—Μία πρότασις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου 284.—Γνώμαι τῶν πολιτικῶν περὶ τοῦ Καταστατ. χάρτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς διοικήσεως αὐτῆς 291.—Δ. Μενάνδρου, Ἡ Μοναστηριακὴ περιουσία.—Ἡ ἀγροτικὸς Κλήρος 308.—Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον 321, 329.—Ἀνασύστασις γάμου, γνωμοδότησις Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου 331.—Αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ ἡ διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου 338, 345.—Τὰ Ἐκκλησιαστικά 395.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ Κ.Α.Π.

Εὐστρατίου Ι. Δράκου, Ἡ Μονὴ τοῦ Λειμῶνος ἐν Λέσβῳ 6.—Ὁ ἐν Κερκύρα ναὸς καὶ τὸ λείψανον τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος 34.—Γόρτυνος καὶ Μεγπόλεως Πολυκάρπου, Ὁ Ἱερὸς Κλήρος ἐν τῇ Ἐπαναστάσει 60.—Οἱ Παλαιομερολογίται ἐπὶ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου 66.—Γόρτυνος καὶ Μεγπόλεως Πολυκάρπου, Ὁ Π. Πατρῶν Γερμανὸς καὶ ἡ Ἐπανά-

στασις τοῦ 21 σ. 73.— Αἱ ὁμιλίαι τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Μ. Πέμπτην καὶ τὴν Μ. Παρασκευὴν 132.— Γ. Κουτσογιάννη, Αἷτια τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 σ. 147. — Ἀρχιμ. Σωφρ. Παπακυριακοῦ, Ὁ Κλήρος τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ γένους 152, 162, 170, 178.— Π. Κορόντζη, Ἡ βασιανία κατὰ τὸν ἁγ. Ἰωάννην Χρυσόστομον 204, 215.— Ἀρχιμ. Σωφρ. Παπακυριακοῦ, ὁ Ἄρτης καὶ Ναυπάκτου Πορφύριος 354, 364, 372. 379.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

Ε. Ι. Κ. Ὁμιλητικὰ σχεδιάσματα : Εἰς τὴν Σύνεξιν τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ἡ Μετάνοια 9, Εἰς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας 21, Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου 29, Εἰς τὸν Μέγαν Ἀντώνιον 35, Εἰς τοὺς Πατριάρχας Ἀλεξανδρείας Ἀθανάσιον καὶ Κύριλλον 44 Εἰς τὸν ἱερὸν Φώτιον 60. — Ἀρχιμ. Ἐμμ. Ἰ. Καρπαθίου, Ὁμιλητικὰ 122, 187 195, 203, 214, 213, 244, 260.— Γόρτυνος καὶ Μεγ(π)όλεως Πολυκάστου, Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων. — Τοῦ αὐτοῦ, Προσφώνησις ἐπὶ τοῖς θεμελίοις τῶν ἐν Μεγαλοπόλει Σχολείων 295.— Τοῦ αὐτοῦ, Προσφώνησις ἐν Στεμνίτῃ τῆς Γορτυνίας ἐπὶ τῷ μνημοσύνῳ εἰς τοὺς πεσόντας ἐν τοῖς πολέμοις 324.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ

Ὁ ὕλισμός, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ θήρησκεία 82. — Ὁ Χριστιανισμός καὶ ἡ πρόοδος 259.— Ε. Γ. Μ. Ἐπιστήμονες καὶ Θρησκεία 369.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Σ. Γ. Α. Κατηχητικαὶ Συμβολαί. Πότε ὠφελεῖ ἡ διδασκαλία 5.

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΑ

Ἀρχ. Μιχ. Κωνσταντινίδου, Ὁ τελετουργὸς ἱερεὺς 43, 74, 114.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν. Ἐπὶ τῆς ἐνώσεως 9.— Ἀργία ἐπικίνδυνος. Πτωχείας πρόληψις. Οἱ νουνεχεῖς ἐργάται. Τί νὰ μιμῆσθε. 10.— Οἱ Ῥώσσοι τοῦ ἁγ. Ὄρους 29.— Γλωσσαλία ἀνιάτος. Ἀνεγνωρίσθη! 30.— Ὁ μέλλον ἐν Παλαιστίνῃ κίνδυνος. Ἀντίδρασις 36.— Ἡ κοινωνία τῶν Ἐθνῶν. Πολεμεῖται ἢ προπαγάνδα. Τὸ βιβλίον 37.— Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας, Τὸ δικαίωμα τῆς διαγραφῆς 45.— Ἡ «Ἐπίσημος». Ἡ κατεύθυνσις τῆς προσοχῆς. Καρδιναλίος Μερσιέ 52.— «Γρηγόριος ὁ ἀλαμάς». Ἐτι ἄπαξ. Ὁ φρουρὸς τῆς ὀρθοδοξίας 61.— Οἶκτος διασκεδάζων. Τὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 68.— Ὁ Κινηματογράφος

75.— Εὐχάριστον. Ὁ συναγεμὸς 76.— Παρήγορον θέαμα. Ἰσότης Ἡ φορὰ τῆς ἐκλύσεως 84.— Πεποίθησις 85.— Αὐτοσυγκέντρωσις. Περὶ μηδαμινοτήτων. Οἱ Χιλιασταί. Μερικαὶ ἐρωτήσεις. 93 — Ὁ πολιτικὸς γάμος 102.— Ἄλλη συμφορὰ. Χαρακτῆρων Σχολεῖον. Ἡ Ἐκκλησία Πολωνίας 107.— Τὰ ἐκλογικὰ Ἀλεξανδρείας. Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας 115.— Μεταστροφή! 116.— Σύνεσιν 123.— Τὸ ἐν ΚΠόλει Ἁγιοταφ. Μετόχιον. Ἀτότομος μεταστροφή 124.— Ἐπὶ τὸ καθῆκον, Τὸ Συνέδριον 139.— Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος». Κειμηλίον ἄλεθρος 140.— Τὸ Μεσολόγγιον καὶ ὁ κλήρος, Λαοῦ εὐσέβεια. Φιλανθρωπία. Τὰ πέρα τῶν πεδίων 155.— Ἀλεξανδρείας ἐκλογικὰ 156.— Ὑποχρεωτικὴ ἐκπαίδευσις Ἡ ἀγγλικὴ ἀπεργία. Ἡ λύσις Τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησίας 164.— Ἐπὶ τὸ ἔργον 171.— Ἀφοπλισμός. Προσοχὴ 172.— Ἡ ζωὴ τῆς ἕλης. Κλήρος καὶ ἔθνος. Αἱ δεῦτεροι σκέψεις. Ἀηδία 180.— Ὁ Ἑλληνόρρυθμος. Ἀδικαιολόγητα σχόλια 188.— Ἄλλα περίεργα. Ἡ χριστιαν. Ἰρλανδία 189.— Ἀνεπιθύμητος πρόσθεσις. Ἡ ὀλεθρία δημοσιότης 196.— Ἡ σπουδιωτέρα ἐγγύτης 197.— Ἐπίσημος αὐτοχειρία. Οὐδὲ γὰρ. Ἀποκαλυπτῆρια. Ἀπαραίτητον 217.— Ἐτι ἄπαξ. Λαῖδαι καὶ μή. «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά». Τὰ Μοναστήρια 218.— Τὸ ὄραμα τῶν παλαιημερολογιῶν 232.— Ὑπὲρ τοῦ Ἐφημερ. Κλήρου. Πτωχοὶ πλούσιοι. Πλειονοψηφία; Διαιωνίσις εἰδωλικῶν ἐθίμων 233 — Desiderata 245.— Προσκοπισμός. Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη. Μεξικανικὸς μπόλσεβισμός. 246.— Ἐχει γνώμην. Ποῦ ὀφείλονται. Ἐλευθέρω Κέρκυρα. Ὁ πολιτικὸς ὀφελισμός 247.— Πανθησκευτικὴ ἀντίδρασις. «Ἐκτὸς θρησκείας» 262.— Ἐμμύριτροι διῆσχυρισμοί. «Στοργικὴ μέριμνα τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως» 263.— Οἱ Οὐνῖται Ἐκτὸς νόμου 264.— Σημαντικὸν 276.— Ἡ παρασυναγωγή. Κακαὶ ἕξεις. Φανατισμός 277.— Τίς πταίει; 278.— Ἀἴσθησις. Ὁπισθοδρομήσις Τὰ λυπηρά. Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν 297.— Παρήγορον. Σκοπιμότης 298.— Ἡ «Νέα θρησκεία». Ἄκουσον! 309.— Ὑπουργεῖον ἄνευ ὑπουργοῦ. Ἡ ἐξαίρεσις 310.— Ὁ ἀφοπλισμός. Ἡ κομμουνιστικὴ ἀθεΐα. Ὁ «Ἄθεος». Οἱ Παλαιημερολογίται 317.— Μεταστροφά. Εἰς τὸ θέατρον, Πρὸς τὴν δμαλότητα. Δυσεξήγητον. Ἡ μισθοδοσία τοῦ Κλήρου 3᾽5.— Τὸ πλῆθος τῶν Ὑπουργῶν 333.— Νηφαλία φωνὴ 338.— Σχόλια. Αἱ μέλλουσαι μητέρες 339— Aurelio Palmieri 340.— Κλήρος καὶ πολιτικὴ. Ἐπὶ τέλους! Rudolf Eucken 355.— Ἰδεώδεις ἐκλογαί. Τὰ ἀλλότρια. Ἡ δρᾶσις τῆς Ἐκκλησίας 365.— Ὁ Χρυσόστομος». Σπουδαία ἐπέτειος 373.—

Ἄξιος ὁ μισθός των 381.—Ἡ ἀνομβρία καὶ τὸ ἡμερολόγιον. Ὁ «Χρυσοῦς Κανὼν» 390.—Δραῖσις. Κομμουνιστικὴ ἰσότης. Ἡ κατηχητικὴ παρ' ἡμῖν 391.—Ἡ εὐγλωττία τῆς στατιστικῆς. Ἐκμεταλλευτῶν ἐπιχειρήματα 398.—Ἡ Ἐκκλησία βουλευομένη 399.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Νικόλαος Α. Παπαγιαννόπουλος 181.

Β'. ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκατονταετηρὶς Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ. Μέρμυρα ὑπὲρ τῶν ἐν φυλακαῖς. Διευθυντῆς Ριζαρείου Σχολῆς. Γενικὸς Ἐπίτρο. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐν Πειραιεῖ. Ἐξετάσεις Κατηχητ. Σχολείου. Ὁργανισμὸς Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ Ἀσύλου Ἁγ. Ἀνδρέου. Ἐπεισόδιον κηδείας τέκνονος. Ποιμαντικὴ δρᾶσις Μητροπολίτου Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος 12.—Συμβούλιον Γ. Ε. Ταμείου. Ἔργασια Ἰ. Συνόδου. Ἐκκλησ. δρᾶσις ἐν Πάτραις, Λαρίσση, Κεφαλληνία καὶ Δημητσάνη 22.—Χιλιαστικὴ προπαγάνδα 23.—Ἔργασια Ἰ. Συνόδου. Ἀρχιεπισκόπου εὐαρέσκειαι. Περὶ τῆς Οἰκ. Συνόδου ἀνακοινωθὲν 30.—Θεολογικὴ Σχολὴ Πανεπιστημίου 31.—Θητεία μελῶν Γ. Ε. Ταμείου 38.—Φροντίς περὶ τῶν εἰς κοσμικὰ κέντρα φοιτῶντων κληρικῶν 39.—Ἔργασια Ἰ. Συνόδου. Μνημόσυνον εὐεργετῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀκύρωσις παραχωρήσεων πρὸς οἰκοδ. συνεταιρισμοὺς 46.—Διαμαρτυρία διὰ τὴν οἰκονομ. ἀπογύμνωσιν τῆς Ἐκκλησίας 53.—Ἀνακοινωθὲν Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης. Ἀπάντησις διευθυντοῦ Γ. Ἐκκλ. Ταμείου 69.—Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν Οἰκονομ. Σύνοδον. Ἐκκλησ. δρᾶσις ἐν Καλάμαις καὶ Τριφυλίᾳ 70.—Ἐπὲρ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Σύγκλησις Ἱεραρχίας. Φιλανθρωπία Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἀπαλλαγὴ κατηγορουμένων ἐπ' ἐκκλησιαστικαῖς καταχρήσεις. Ἐκκλησ. δρᾶσις ἐν Σύρῳ 77.—Διαλέξεις Καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογητικῆς πρὸς τοὺς φοιτητάς. Ἡμέρα παγκοσμίου προσευχῆς ὑπὲρ τῶν φοιτητῶν. Παιδικαὶ λειτουργίαι. Νέοι Καθηγηταὶ τῆς Θεολογ. Σχολῆς 78.—Προκήρυξις διαγ. συγγραφῆς εἰς μνήμην τοῦ Π. Πατρῶν Γερμανοῦ. Δηλώσεις Ὑπουργοῦ 85.—Ἐκκλ. Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης. Τριετία Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν 86.—Ζήτημα εἰσαγωγῆς πολιτικοῦ γάμου. Φοιτητικὸν Συνέδριον τῆς Χ. Α. Ν. Ἀθηνῶν 94.—Ἀντιχιλιαστικαὶ ἐνέργειαι 103.—Ἐορτασμὸς 25 Μαρτίου. Συνέδριον Βαλκανικὸν «Παγκοσμίου Συνδέσμου φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» 108.—Ἐπὲρ τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων. Ἐκκλ. δρᾶσις ἐν τῇ Μητροπόλει Μαντινείας καὶ

Κυνουρίαξ 117.—Μονὴ Πετρούκη 118.—Στασιαζούσαι μοναχαὶ 124.—Ἔργασια Ἰ. Συνόδου 140.—Διαμαρτυρία Κιέβου Ἀντωνίου 141.—Συνοδικὴ ἐνέργεια περὶ τῶν «μαλλιαρῶν» Ὁργανισμὸς Ριζαρείου Σχολῆς. Οὐνιτικὴ προπαγάνδα. Ἐγγραφον περὶ μπολσεβικῶν διωγμῶν 157.—Ἔργασια Ἰ. Συνόδου 172.—Μετονομασία Ὑπουργείου 173.—100ετηρὶς Π. Πατρῶν Γερμανοῦ. Οἰκονομ. Ἐκκλ. ζήτημα 181.—Μητρόπολις Μεγάρων 182.—Ἱερουργία Ἀλεξανδρείας Μελετίου 189.—Ἐνέργειαι κατὰ τῆς βλασφημίας 197.—Ἔργασια Ἰ. Συνόδου 197.—Ν. Α. περὶ ἄρσεως ἀπαγορεύσεων ἢ περιορισμῶν ἐφαρμογῆς τῆς ἀγροτ. νομοθ. ἐπὶ μοναστηρ. κτημάτων 199.—Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης. Ριζαρείος Σχολὴ 206.—Θέσις Τοποτηρητείας Σμύρνης. Ἐορτὴ τῶν ἁγ. Ἀποστόλων. Ὁρφανοτροφεῖον Χατζηκωνσταντῆ 219.—Ἀνικανότης Μητροπολίτου 235.—Οἶκος Τυφλῶν. Ἐορτὴ Πατρ. Ἰδρύματος. Μίσθωμα λειβαδίων 248. Ἱερατ. Σχολὴ Κερκύρας. Ἔσοδα καὶ ἔξοδα Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν 265.—Ἐκκλησία καὶ Ἐκπαιδευτ. Συμβούλιον 299.—Δρᾶσις Μητροπολ. Δημητριάδος. Ἀκύρωσις συγχωνεύσεως Μονῶν 310.—Ἔργασια Ἰ. Συνόδου. Περὶ τοῦ θεμιτοῦ μισθώματος λειβαδίων 318.—Ἀνακοινωθὲν περὶ τῶν παλαιοημερολογητῶν 319.—Γνωμάτευσις περὶ ἔνορ. καταλόγων 326.—Ποιμ. δρᾶσις Μητροπολιτῶν Ναυπακτίας καὶ Δημητριάδος 327.—Ἐναρξίς ἐργασιῶν Ἰ. Συνόδου 333.—Ἁγιορεῖται ἐν Ἀθήναις. Δημοτ. Σχολεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐν Κεραταινίῳ. Μεταφορὰ Ἱερ. Σχολῆς Πεντέλης εἰς Ἀμαλιάδα. Δρᾶσις Μητροπόλεως Γυνθείου 334.—Μητρόπολις Κερκύρας. Δρᾶσις Μητροπόλεως Γυνθείου 334.—Μητρόπολις Κερκύρας. Ἱερατ. Σχολὴ Κερκύρας 340.—Ἐκκλ. δρᾶσις ἐν Ἐλασσῶνι, ἐν Χαλκίδι καὶ ἐν Κορίνθῳ 341.—Ἐπιτροπὴ καθορ. διοικήσεως Μητροπόλεων νέων χωρῶν. Ἐκκλ. φιλανθρωπία ἐν Πειραιεῖ 350.—Ἱερατ. Σχολὴ Μεσολογγίου 351. Ὁρθοκ. φωτισμὸς προσφύγων. Ἐπιτροπὴ φυλακῶν 357.—Ἐγκαίνια σχολείου Κεραταινίου. Ἐκκλ. κίνησις Καλαμῶν 366.—Τροποποιήσις καὶ συμπλήρ. τῶν περὶ Ἀερ. Ἀμύνης διατάξεων 367.—Πολωνοὶ Μαριαβίται ἐν Ἀθήναις. Ἐορτὴ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν 374.—Ὀδηγία πρὸς Ἱεράρχας ἐπὶ τῆς τροποποιήσεως τῶν περὶ Ἀεροπορ. Ἀμύνης διατάξεων. Ὁρθοκ. κίνησις Καβάλλας 382.—Συσσίτιον φοιτητῶν 392.—Ἐπεισόδια παλαιοημερολογητῶν 399.—Λατινικὴ προπαγάνδα ἐν Κερκύρᾳ 400.

ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Κωνσταντινουπόλεως: 23, 31, 47, 78, 109, 119,

125, 141, 158, 166, 182, 199, 206, 220, 236, 278, 299, 319, 334, 357, 392, 401.—'Αλεξανδρείας: 13, 23, 47, 53, 71, 86, 95, 109, 125, 141, 158, 167, 182, 199, 207, 220, 236, 249, 280, 299, 334, 341, 351, 357, 367, 392.—'Ιεροσολύμων: 31, 54, 167, 237, 266, 282, 327, 357.—Κύπρου: 13, 47, 78, 109, 125, 141, 199, 208, 300, 393, 401.—Ρουμανίας: 39, 95, 110, 142, 159, 199, 208, 319, 359.—Σερβίας: 13, 24, 79, 142, 173, 221.—Ρωσσίας: 39, 54, 95, 109, 119, 126, 142, 158, 167, 190, 199, 207, 221, 249, 266, 233, 300, 311, 335, 342, 351, 357.—Φιλλανδίας: 342.—Τσεχοσλοβακίας: 191, 343, 358.—Βουλγαρίας: 14, 87, 103, 126, 167, 190, 284, 311, 358.—Πολωνίας: 110, 126, 159, 174, 200, 238, 250, 267, 284, 343, 359, 375.—Γεωργίας: 300.—'Εσθονίας: 174, 284, 320, 343, 359.—Λατβίας: 327.—Λιθουανίας: 359, 393.—'Αλβανίας: 24, 183.—'Αρχιεπισκοπή Σινά: 266, 283.—'Αυστραλίας: 249.—'Αμερικής: 14, 63, 173, 190, 221, 351.

ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Λατινική 31, 48, 63, 95, 110, 127, 143, 174, 222, 238, 250, 286, 309, 367, 375, 383, 402.—Προτεσταντισμός 64, 110, 222, 252, 268, 286, 360.—'Αγγλικανική 87, 167, 301.—'Αμερικής: 24, 302.—'Αρμενίας 174.—Τσεχοσλοβακία: 79, 142.—Λιθουανίας 143.

ΞΕΝΑ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ

'Ισλαμισμός 191.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ειδήσεις: 14, 95, 110, 222, 238, 252, 268, 302, 334, 402.—Φιλανθρωπικά: 15, 16, 31, 40, 55, 79, 110, 127, 175, 183, 222, 270, 286, 303, 407.

Ν Α ΒΙΒΛΙΑ

16, 24, 32, 48, 56, 64, 71, 79, 87, 127, 143, 141, 208, 222, 339, 255, 270, 287, 303, 311, 320, 327, 336, 343, 360, 367, 384, 394, 402.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἀντωνίου (Δεμερᾶδων) διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τῶν κάτωθι σημειουμένων ἀγελαδικῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐν Ἐλασσῶνι καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον δημοπρασιῶν τὴν 13 Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρόδικη συμφώνως μὲ τὸς ὅρους τῆς διακηρύξεώς μας κατατεθημένης ἐν τῷ Κοινοτικῷ Γραφεῖῳ Ἐλασσῶνος ἔνθα οἱ βουλούμενοι προτερχόμενοι καθ' ἑκάστην δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν. 1) 13 ἀγελάδες μεγάλῃς ἡλικίας 2) 5 ἀγελάδες ἐτῶν τριῶν 3) 2 δαυμάια ἐτῶν τριῶν 4) 1 δαυμία 5) 4 μότροι θήλειαι ἐνὸς ἔτους 6) 2 μόσχοι ἄρσενες. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Δεμερᾶδων τῇ 1η Δεκεμβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μπούρα διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μὴν εἰσὺς ἐνοικιάσεως τὸ λειβάδιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μονῆς τὴν 9 Ἰανουαρίου 1926 ἐν Λευσαρίῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Φαλαισίας καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς αὐταριθμοῦ διακηρύξεώς μας εἰς τὴν συμπεριλαμβανόμεναι καὶ ἥτις ἔχει κατατεθεῖ ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς ἔς δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλούμενοι. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Μπούρα τῇ 6 Δεκεμβρίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρσῶν, προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 50 ἀμνῶν καὶ 60 ἐριφίων τῆς Μονῆς συμφώνως μὲ τὸς ὅρους συμφωνιῶν ὡν ἀντίγραφα κατατέθησαν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τὸ τῆς κοινότητος Ἄργους διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Ἄργει τῇ 3 Ἰανουαρίου 1927 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10 - 12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται δι' ἕκαστον τῶν ἀμνῶν δρ. 100, δι' ἕκαστον τῶν ἐριφίων δραχ. 80. Ἐν Ἱ. Μονῇ Βαρσῶν τῇ 10 Δεκεμβρίου 1926.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδ. Σταδίου 38, Ἀθήναι